

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 425 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
6. novembar 2009.

TAMO GDE SUNCE ZALAZI

★ DOK HOLIDEJ ★

425

Frenk Larami

TAMO GDE SUNCE ZALAZI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 425

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

SOMEWHERE A SUNDOWN

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 28. X 2009.

Tržište: 6. XI. 2009.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – SOMEWHERE A SUNDOWN

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej se promiseškoltio u sedlu dok je u daljini, iza šiljastih vrhova planina koje je upravo prešao, odjekivala potmula grmljavina. Pred njim se pružao predeo prekriven zelenom travom poput tepiha na kome je, bezbrižno šetajući, paslo veliko stado najboljih goveda. Bio je to daleko najlepší i najpitomiji kraj koji je video u poslednje vreme.

Slab vetar, tek nešto jači od prijatnog povetarca, duvao mu je u leđa, noseći sa sobom miris dolazeće kiše. Ali kada se spustio malo niže vetar je prestao i svuda okolo zavladała je besprekorna tišina. Mirno je jahao razmišljajući o svemu što mu se dogodilo u poslednje vreme. Onda je Mig zarzao i on ga je pomilovao po vratu poteravši ga u pravcu Linkolna.

O samom gradu je znao vrlo malo, ali čuo je da se o radi o veoma naprednom mestu gde je bilo posla za sve. Naravno, kada se o svemu raspitivao nije imao u vidu neki određeni posao, ali je pretpostavljao da tamo gde ima posla ima i ljudi željnih zabave i kocke. A to mu je bilo neophodno; trebalo mu je nešto da mu obuzme misli i drži ih podalje

od neprijatnih događaja u prošlosti. Posle nekog vremena ugledao je grad koji je ležao neposredno pred njim na nešto više od pola milje udaljenosti.

Bilo je to veće naselje nego što je očekivao, sa dve podjednako duge i široke, moglo bi se reći, glavne ulice. Njih su presecale četiri uže i na taj način formirale četrnaest malih kvadrata skoro jednake veličine. Bilo je već kasno posle podne, jedva nekih dva sata do sumraka i na ulicama je bilo puno sveta. Pomislio je kako je u Lusku ili Čejenu toliko sveta na ulicama samo vreme dogona stoke.

Desetak minuta kasnije ujahao je u glavnu ulicu visoko uspravljen u sedlu, naočit, opušten, sa izgledom zagonetnog čoveka na čijem licu nisu mogla da se pročitaju nikakva osećanja. I njegova odeća bila je posebna; ogrtač koji ga je u velikoj meri štitio od kiše i prašine sakrivao je dobar deo elegantnog odela. Karirani kaput i uzane sive pantalone, čista košulja sa tankom kravatom, a ispod sakoa „kolt 45” u finoj futroli od crne kože. Jednom rečju, bio je

to konjanik koji je pobuđivao svačiji interes.

Na glavnoj ulici bilo je zaista mnoštvo sveta. Tuda su se šetali neuredni kauboji, dobro odeveni rančeri i poslovni ljudi, kopači i tragači zlata sa zlatnim prahom u šeširima, ćutljivi kockari u tamnim odelima, deca i žene, od kojih su one mlađe posmatrale nepoznatog jahača sa neskrivenim interesovanjem.

Lagano jašući ulicom Dok je osećao da nad gradom lebdi neka vesela atmosfera što ga je opuštalo i činilo veoma raspoloženim. I... grad mu se nekako svideo. Bio je veći nego što mu se učinilo, dinamičan i, kako je izgledalo na prvi pogled.

Jašući dalje niz ulicu, ugledao je zgradu sa niskim crvenim krovom. Na drvenoj tabli koja se škripeći njihala na gvozdenim kukama pisalo je da je to šerifova kancelarija. Produžio je dalje, prošao pored malog i uputio se ka većem, veselije obojenom salunu, koji se nalazio u kockastoj zgradi na sprat. Iznad ulaza je velikim, jarko crvenim slovima stajao zvučni naslov „Stočarski raj”.

Baš u trenutku kada je poterao konja prema privezištu, mlad čovek tamne puti rošavog lica izašao je iz sporedne ulice, kratko ga pogledao, a zatim sa divljenjem odmerio Miga i lukavo se osmehnuo.

Instinktivno osetivši opasnost, Dok se uspravio sedlu u trenu se uozbiljivši. Zamišljen, pomalo opu-

šten izraz lica zamenio je oprez. Iz iskustva je znao da se od tipova ovakvog izgleda može svašta očekivati.

Istoga trenutka mladić se osvrnuo oko sebe, a onda potrčao prema raskrsnici udaljenoj nekih tridesetak metara, tačno u trenutku kada je jedan stariji čovek pokušao da se popne na sedište kola. Mladić je u skoku dograbio starog za grudi i povukao ga nadole tako jako da je siromah pao na ulicu i ostao nepomično da leži. Zatim se mladić u trenu našao na vozarevom sedištu i dograbio vođice u ruke. Kola su svom snagom krenula pravo prema Holideju koji je petama mamuznuo konja nastojeći da izbegne sudar. U jednom momentu učinilo mu se da je uspeo ali tada se Mig sapleo, a zadnji deo kola koji se u brzini zaneo, zakačio je životinju po prednjoj levoj nozi. Bolno zanjivši konj je kleknuo zbacivši pritom svog jahača iz sedla. Pošto je pao na zemlju Dok se nekoliko puta prevrnuo, a onda digao glavu i ugledao mladića koji se cerio.

Pošto mu je Mig bio najvažniji, hitro je ustao i pobrinio se da ga iz klečećeg položaja podigne na noge.

– Ne boj se, sve će biti dobro, drugar – promrmljao je potapšavši ga po vratu čim je video da povreda nije naročito opasna.

Za to vreme, kola koja su vukla dva preplašena konja stigla su do kraja ulice, tamo su se okrenula i

sada su se vraćala nazad punom brzinom dok je mladić i dalje besno šibao konje.

Videvši da je đavo dneo šalu, Dok je poveo Miga prema trotoaru da bi se sklonio od pomahnitalog vozača i prišao mestu sa kog se stari upravo podizao. Shvativši da mora munjevitog reagovati, Dok mu je tutnuo vođice u ruke i dobacio – Pripazite mog konja. Noga mu je povređena pa vam neće zadavati nikakve muke.

Rekavši to, požurio je napred pre nego što je zbunjeni starac uspeo bilo šta da kaže. Dugačkim koracima prešao je na drugu stranu ulice gde je na totoaru stajala mlada žena, neverovatno bleđa i sa izrazom straha na licu. Kada su joj se kola sasvim približila ona je glasno kriknula i nadala se u bekstvo. A mladi tamnopusi melez koji je celu ovu predstavu izveo zbog nje, zategao je vođice i u mestu zaustavio zapregu, a onda skočio na zemlju i potrčao za devojkom.

Shvativši da se događa nešto neobično Holidej je pošao za njima. Za nekoliko trenutaka ona je skrenula u dvorište jedne kuće. Iako je žurio mladić nije uspeo da je stigne. U trenutku kada je dohvatio bravu na kapiji sa trema je grmnuo nečiji glas:

– Stoj, Semole! Ako učiniš samo još jedan korak sjuriću metak u tvoje bedno, kukavičko srce!

Mladić je zastao kao i Holidej koji ga je pratio. Nekoliko trenutaka sta-

jao je potmuno nepomično dok mu se na licu pojavio izraz ogorčenja, bolje reći, neodređene ljutnje.

Dok, koji je stajao iza njega video je kako mu je ruka kliznula ka revolveru ali nije stigla da ga uzvuče jer se nepoznati glas dodao – Ne iskušavaj mnogo svoju sreću, druškane.

Prišavši nekoliko koraka bliže, Holidej je ugledao starog čoveka opuštenih ramen koji je držao pušku uperenu u mladićeve grudi.

– Šta? Ti me izazivaš Grahame? Prokletstvo, zašto se mešaš u moje poslove?

Sedokosi starac se osmehnu.

– Moja unuka nije tvoja nego moja stvar, momče – odbrusio je prkosno, a na njegovom starom, od vetra i sunca izbrazdanom licu nije se video ni najmanji znak straha. Takvo mu je bilo i držanje: stajao je pravo, pomalo uzdignute glave, čvrsto stežući staru, ali veoma dobro očuvanu dvocevku.

Dok je prišao još malo bliže tako da se sada nalazio samo nekih desetak metara daleko od Semola. U međuvremenu, mlada devojkica se popela uz stepenice, prešla preko trema i zastala na ulaznim vratima posmatrajući scenu. A onda je Holidej primetio da se mišići na mladićevim prstima grče da mu podrhtavaju tetive na podlaktici. Pretrčao je nekoliko poslednjih koraka do Semola, dohvatio ga šakom za desnu ruku i okrenuo ga ka sebi.

Pošto je mladićeva pažnja do tada bila usredsređena na starca, iznenađeno se prenuo i promrmljao – Ne mešaj se u ovo, stranče.

Dok odmahnu glavom.

– Je li? A to što si namarno si naleteo na mog konja i verovatno ga teško povredio? Nije mi običaj da onome ko tako nešto učini dopustim da se provuče bez ikakve kazne.

Semolove oči besno sevnuše. Uspeo je sa se otrgne iz Holidejevih ruku i korakne unazad.

– Nije tvoj običaj da.... – zastao je i prezrivo se iscerio. – Hej, šta ti misliš, ko si? Sto mu gromova...

Nije završio rečenicu već je zamahnuo rukom pokušavajući da udari svoga protivnika. No, on se sagnuo i izbegavši udarac „dobro” tresnuo mladića desnicom; zatim ga je snažnim levim krošeom odbacio na ogradu od letava koja se „ozbiljno” zaljuljala.

Povređen i iznenađen udarcem, Semol se odgurnuo od ograde, a ruka mu je instinktivno krenula ka revolveru. Dok je reagovao munjevito; hitro mu priskočivši zgrabio ga je za članak i svom snagom mu tresnuo ruku o ogradu. Urliknuvši od bola, mladić je ispustio revolver koji se otkotrljao u dvorište. Holidej ga je zatim zgrabio za rame i gurnuo tako snažno da je pao na zemlju.

– Ne dozvoljavam nijednom revolveraškom štenetu da napada nemoćnu mladu ženu, niti pak nekog

straca, Semole. Da si ti neki čovek, ne bi svoje snage odmeravao sa onima koji ti nisu ravni. Sada se čisti odavde pre nego što pomislim da si mi bez ikakvog razloga osakatio konja!

Mladić je seo i pogledao ga sa mržnjom.

– Već si se umešao, mister i sada nećeš moći da se izvučeš. Ja ti to neću dozvoliti. I da znaš, napravio si strahovitu grešku, stranče. To što si uradio koštaće te života!

– Pa lepo – odvratio je Holidej mirno stojeći. – Čekam te jer...

– Bilo bi bolje da stvar ostavite tako kako je! – začuo se starčev glas.

– Ne brinite, imam ga na nišanu. Ako pokuša bilo šta dunuću mu metak u rebra koji će ga odneti tamo gde pripada – pravo u pakao.

Dok se nije pomerio i dalje odmeravajući mladića. Ispod oka je video da su sa druge strane ulice počeli da se okupljaju građani. No, svuda oko i dalje je vladala tišina.

– A mogu li znati kako se zoveš, stranče? – dobacio je Semol.

– Dok Holidej – odvrati Džordžijanac mirno.

– Holidej... – ponovio je tamnopusi mladić oklevajući. – Znaš, ti si mrtav, Holideje. Definitivno si mrtav... Računaj na to.

– Ja ne mislim tako, Semole. Samo si dobio ono što si tražio. Zašto se ne bi završilo na tome?

Mladić se ponovo iscerio i malo jače se naslonio na ogradu. Pod njegovom težinom jedna letva je popustila i osetivši je pod rukom, on se pobednički osmehnuo. Odmah zatim izvukao je letvu sa velikim ekserom na vrhu i lagano, poput mačke, počeo da obilazi ko Holideja. Ovaj se polako povlačio sve dok leđima nije udario o ogradu.

U tom trenutku starac sa verande je povikao – Ti si obična kukavička hulja, Semole. Pokušaj da podneseš poraz kao normalan čovek!

Mladić je zažmirio.

– Prvo ću prebiti njega, a zatim tebe, starče. Budi siguran da ti neću oprostiti što si digao pušku na mene. A zatim će na red doći devojka. Ovo joj je bilo poslednji put što me je ponižavala na ulici. Niko na ovom svetu, a posebno ne neki fićfirić koji je vetrom donet u ovaj grad, neće me sprečiti da sa njom učinim što mi je volja!

Osećajući se nadmoćniji, mladić je počeo da se smejulji stisnuvši letvu sa obe ruke. Držao je horizontalno, negde u visini kolena, a onda skočio i zamahnuo svom snagom. Očekujući to, Dok se sagnuo koliko god je mogao i tako uspeo da izbegne udarac. Čekao je drugi napad, miran, nogu čvrsto oslonjenih na tlo, spreman na skok u bilo kom pravcu.

Naravno, Semol je ponovo udario. Dok se munjevitim skokom spasao u poslednjem trenutku i letva je tre-

snula na zemlju. To je bio trenutak koji je Džordžijanac čekao: spuštenu ruku i sa letvom okrenutoj ka zemlji, Semolovo lice i vrat sada su bili nezaštićeni. Trebalo je munjevito iskoristiti priliku što je on i učinio; jedan panterski skok, dva udarca i slepoočnicu i vrat, a onda još jedan u potiljak i – sve je bilo gotovo. Semol je jauknuo i pružio se koliko je dug.

U međuvremenu starac je prešao dvorište i zastao kod vratnica.

– Sto mu gromova, mladiću! – dobacio je oduševljeno – stvarno ste ga udesili! Čak možda isuviše dobro... – kazao je prišavši Semolu koji je ležao i munuo ga puškom u rebra. Pošto ovaj nije reagovao zadovoljno se nasmešio. – Čini se da bi za vas bilo najbolje da što je pre moguće isparite, stranče – dodao je okrenuvši se prema Doku. – Znate, Semol je veoma nezgodan tip koji neće dozvoliti da ostane na ovome, to nikako. Kada se probudi taj će vas ponovo napasti. Gotovo sam siguran da će tada posegnuti za koltom, a koliko znam, ovde nema čoveka koji tako brzo povlači i koji bi mogao da mu se suprotstavi.

Stari uzdahnu i pruži mu ruku.

– Ja sam Hardi Graham, mister. Ova mlada devojka je moja unuka Džoj. U poslednje vreme Semol joj je zadavao grdne muke i nikako nije hteo da je ostavi na miru. No, sve do sada nismo verovali da će ići ovako

daleko. Pošto je moj sin ovdašnji šerif, otiću ću da mu ispričam šta se desilo i reći da tu propalicu protera iz grada. A za vas bi bilo najbolje da nastavite putem kojim ste krenuli, mister.

– Ja imam konja za koga treba da se postaram – odvratio je Dok mirno.

– Onda to učinite što brže i posle toga jašite punom brzinom! Ako ostanete ovde, moraćete da se sukobite sa ovim šašavim ubicom.

Holidej mu se ljubazno osmehnuo, još jednom hladno odmerio Semola i krenuo svojim putem. Prešavši ulicu, primetio je pred salunom veću grupu ljudi kao i jedan broj radoznalih građana koji su ćutke stajali duž drvenog trotoara. Dok je prolazio svi su ćutali i nemo ga posmatrali.

Pokušavajući da ne obraća pažnju na to, uzeo je uzde od starca kome je poverio Miga.

– Konju je povređena noga, mister – dobacio je ovaj ozbiljnim glasom.
– No, ništa ne brinite, u pitanju je samo mali uboj.

– Tako sam i mislio.

– Ipak će trebati dan ili dva da povreda umine i životinja bude sposobna za put.

Dok je klimnuo glavom i ćutke poveo Miga prema štali. Nešto kasnije, vešte ruke prosedog štalara znalački su opipale povređeno koleno životinje.

– Ovo je vraški dobar konj, mister – konstatovao je čovek zadovoljno.
– Časna reč, nisam do sada video mnogo boljih od njega. Ponosan što ću ga imati u mojoj štali, stranče, i znajte da ga možete držati onoliko dugo koliko želite.

– Dva dana će biti potrebno da se oporavi i bude sposoban za put. Ne mislite i vi tako?

– Pa... otprilike. Mislim da će dva dana biti sasvim dosta.

– U redu. Pozdravljam vas, mister – učtivo je dobacio Holidej i lagano se udaljio.

Razmišljajući o tome kako ga je prvi utisak o gradu prevario on se uputio prema salunu. Dok je ulazio unutra nije ni sanjao da ga posmatra gotovo pola grada.

Među njima, povučen i u senci, bio je i Najk Semol koji je samo za trenutak zastao i onda, nesigurno se klateći, zašao u sporednu ulicu.

Bio je povređen, ljut i mislio samo na osvetu.

II

Barmen je podsećao Holideja na ogromnog grizlija, a njegove snažne, čvornovate pesnice izgledale su kao veliki maljevi. Kada je ugledao njegovo lice razvuklo se u prijateljski osmeh.

– Pretpostavljam da želite nešto da popijete, stranče? – upitao je ljubazno. – Neko žestoko piće, a možda i

dva? Što se mene tiče, ne bih mario da je u pitanju i cela boca. Za vas imam najbolji viski, i to onaj koji lično pijem....

– Može, ali ne viski nego brendi – odvratio je Dok.

Snažni čovek je stavio bocu brendija na šank i iz Holidejeve otvorene šake uzeo nekoliko novčića. Prisutni gosti posmatrali su ga sa interesovanjem ali niko nije pokazivao želju da mu se približi.

Obazrivi ljudi, pomisli Dok i obrati se barmenu.

– Možete li mi reći kakav je čovek taj Semol, mister? Izgleda da u ovom kraju važi za nekog vrhunskog revolveraša?

Čovek za šankom se uozbilji i klimnu glavom.

– Jeste, mister, on je zaista vraški brz. Osim toga, radi se o opasnom čoveku koji ne oprašta uvrede i budite sigurni da će vas potražiti. Zato... možda bi bilo bolje kada bi uzeli vašu bocu, uzjahali konja i natenane pijuckali uz put.

Dok se blede osmehnuo i ponovo napunio čašu. Bilo mu je jasno da se ovi ljudi boje Semola kao žive vatre.

– Pa... meni se čini i da je ovo mesto dovoljno mirno i tiho.

Čovek se usiljeno osmehnu.

– Nemojte misliti da sam zabrinut za sebe ili svoj lokal, no, vi izgleda ne znate kakav je čovek Najk Semol. Taj čova nikome nije dozvolio

da stavi prst na njega, a da mu ne vrati stostruko. I odmah da znate, vratiće vam isključivo metkom!

Dok je kratko klimnuo glavom, neprimetno se osmehnuo i ispraznio čašu. Barmen mu je ćutke nasuo još jednu, a onda se udaljio tobože brišući već besprekorno sjajan šank.

Stigavši do polovine treće čaše Holidej je razmišljao o tome kako mu svi otvoreno savetuju da što pre ode. I baš kada se okrenuo na drugu stranu da bi imao bolji pogled na salu, osetio je da ga je neko kucnuo po remenu. Već sledećeg trenutka pred sobom je ugledao crnokosog čoveka snažne građe, kratko potkresanih brkova, naglašenih obrva i tamnih, iskrenih očiju. Novopridošli je na na grudima svoje košulje nosio šerifsku zvezdu, a u futroli na bedrima jedan revolver.

– Ja sam šerif Alek Graham – predstavio se kratko.

– Drago mi je, šerife. Več sam se upoznao sa vašim ocem.

– Da, otac mi je to rekao, mister. Ispričao mi je sve okolnosti vašeg susreta, napominjući da ste se vi umešali, odnosno, uzeli stvar u svoje ruke i tako moju kćerku spasili najgoreg. Da nije bilo tako, stari bi bio prinuđen da ubije Semola.

– Možda do toga ipak ne bi došlo – odvratio je Dok uzimajući još jedan gutljaj brendija.

– Ko zna šta bi se dogodilo u toj situaciji, mister – prokomentarisao je

čuvar zakona, dok mu je glas odzvanjao u tišini. Naime, svi posetioci su se utišali, pomno osluškujući razgovor šerifa i neobičnog stranca.

– Što se mene tiče, taj događaj je završen – naglasio je Dok posmatrajući šerifovo ozbiljno, pomalo umorno lice. Ovoga čoveka muče neke brige, zaključio je, iskusnim okom procenivši da Alek Graham izgleda mnogo starije od svojih četrdeset godina.

– Ja mislim da je stvar daleko od završetka, mister Holideje. Najk Semol je vraški tvrd i uobražen čovek koji neće dozvoliti da ga neko ispraši i sve se na tome završi. U to budite sigurni.

Dok ponovo napuni čašu.

– Pijete li za vreme službe, mister?

Graham pogleda u bocu i odmahnu glavom.

– Nikada ne pijem pre zalaska sunca, a i tada uzmem samo čašicu ili dve. U svakom slučaju, hvala na ponudi. Posle svega što se desilo smatrao sam da je red da vas potražim i pomognem vam koliko je to moguće. Ipak, mislim da ću vam najbolje pomoći tako što ću vam dati savet da osedlate konja i što brže odjašete iz grada, mister. Ouli, moj ključar, rekao mi je da vam konj nije teško povređen i da vas može odneti do drugog grada gde biste ga mogli izlečiti.

– Svejedno, rešio sam da ostanem ovde – odvratio je Dok mirno, ali odlučno.

Graham se nakašlja, skinu svoj „stetson” i nervoznim pokretom prođe rukom kroz kosu.

– Izgleda da me niste razumeli, mister. Kada sam vam predložio da odete nisam vam rekao da bežite i da se sakrijete. Samo sam izložio najrazumnije rešenje za dobro obojice.

– Znači, taj Semol vas mnogo brine, šerife?

– Možda, Holideje – odvratio je Graham namrštivši se. – Ali zbog toga neću sebe smatrati kukavicom, ako ste na to mislili. Naime, čvrsto sam ubeđen da je moj predlog razuman jer je u pitanju Najk Semol, najbrži revolveraš u kraju koji je do sada, koliko ja znam, smakao bar deseticu. Prema tome, nadam se da ćete sada imati jasniju predstavu o tome u šta se upuštate ako ostanete ovde.

Holidej mirno osmotri zabrinuto šerifovo lice, a zatim i lica svih prisutnih koji su pomno pratili razgovor. Neki su bili pomalo zabrinuti i povučeni, a neki jednostavno radoznali.

– Mister Grahame, kada sam došao ovamo mislio sam da je ovo prijatan i tih grad u kome će se, možda, naći nešto za mene. Ni ovo što se desilo nije me nateralo da promenim mišljenje pošto iz iskustva znam da

većina gradova na Zapadu ima bar po jednog ili dvojicu ovakvih nasilnika koji maltretiraju građane. Prema tome, ja ću ostati ovde i dati mom konju dovoljno vremena da mu se noga zaleći. U međuvremenu ću ispitati ovde poneko piće i odigrati koju partiju pokera ako nađem na nekog dovoljno dobrog i zainteresovanog partnera. Dakle, nastaviću put kada budem spreman, nikako pre.

– Nemojte biti tako đavolski tvrdo-glavi! – gotovo je povikao Graham, odmah zatim shvativši da je preterao i osvrnuvši se da vidi kako su ljudi reagovali na ovako vidljivu nervozu. Zato je lagano obrisao znoj sa čela i snizio glas – Slušajte, Holideje, ovo nije grad za koji ste vi bilo čime vezani. Ako hoćete da budem sasvim jasan, Najk Semol ima mnogo više prava da živi u njemu nego vi. Vi ste ovde došljak, slučajno ste stigli ovamo i na neki način pruzrokovali neprilike.

Na Džordžijančevom licu moglo se videti nedvosmisleno čuđenje.

– To me malo čudi, šerife. Da li vi ljudima kao što je Semol dajte neka specijalna prava? Pre toga bi trebalo da se zapitate šta je uzrokovalo ovu situaciju. Prvo i prvo, Semol je progonio jednu mladu ženu sa očiglednom namerom da je napastvuje. Dakle, bio je to on, a ne ja. Taj isti je nameravao da potegne pištolj na vašeg oca i da stari nije imao pušku već uperenu na njega loše bi se pro-

veo. Zato me čudi kakvo je to naopako rezonovanje o mom i njegovom pravu. Drugim rečima, zbog čega on ima više prava od mene da ostane u gradu?

Alek Graham je prebledeo i nervozno liznuo usne.

– Kažem vam, Holideje – nastavio je posle duže pauze – taj čovek je sasvim drugačiji kada su u pitanju revolveri. Bez obzira na to što ste vi, kažem vam da ga je nemoguće pobediti.

A Dok je mirno završio piće.

– Mislim da ste mi rekli sasvim dovoljno, šerife. I ako ste još nešto želeli da mi kažete, znajte da nije potrebno. Jednostavno me ne zanima – dodao je i okrenuo se spreman da pođe.

No, Graham nije odustajao. Izne-nađen Dokovom mirnoćom, instinktivno ga je uhvatio za ruku.

– Šta je sad? – obrecnuo se Džordžijanac.

– Nemojte se ponašati kao budala, Holideje. Zaista sam vam zahvalan za ono što ste učinili za moga oca i kćerku i na taj način za kratko vreme izgleda zadobili više poštovanja nego ja. Ovo je zaista prijatan i miran grad i možda će jednoga dana zaista postati mesto o kome ste govorili i kakvo većina nas i priželjuje. Ali ne u ovom trenutku. Zato jašite, idite odavde i učinite uslugu obojici. Kunem vam se da je to u ovom trenutku najbolje.

Dok je jednim pokretom izvukao ruku i bez reči se udaljio. Čuo je kako šerif mrmlja nešto sebi u bradu, a onda energičnim koracima izlazi iz saluna. Ne obazirući se na njega, prišao je stolu i seo privukavši stolicu odlučnim pokretom. Dvojica kauboja koji su sedeli za susednim stolom razmenili su poglede i kao po komandi se digli sa svojih mesta.

Dok se zagledao kroz prozor koji je gledao na ulici i počeo da razmišlja o svom položaju. Brzo je zaključio da ne treba da se brine jer je i do sada toliko puta sretao ljude poput Najka Semola, samozive i uobražene revolveraše koji su terorizali svoju okolinu. Svi u gradu buli su sigurni da će ga taj mladić potražiti i zahtevati obračun. Naravno, on nije želeo tako nešto jer je smatrao da je sukob bio beznačajan, odnosno, da ne zavređuje bilo kakvo dalje zaoštavanje. Zbog toga će pokušati da odvрати Semola od obračuna mada je znao da će biti teško urazumiti usijanu glavu željnu osвете. Duboko je udahnuo i odbio dim. Naravno, ako se desi i ono što nije želeo, on neće biti odgovoran. Biće to Semolova greška i posledice koje nastupe neće pasti na njegovu savest.

Posle nešto više od pola časa naglo se utišao žagor i u prostoriji je odjednom zavládala tišina. Dok je jasno čuo kako su se zadnja vrata saluna zatvorila i naslutio šta sledi.

Zato se nije ni okrenuo čuvši bat koraka koji je bio sve bliži.

Tek kada je začuo svoje ime, lagano se okrenuo na stolici i pred sobom ugledao smrknuto lice Najka Semola.

– Želiš li nešto? – upitao je ravnodušnim glasom.

– Da, Holideje, želim tebe. Ustaj i bez pričanja. Ovde sam zato jer hoću da te ubijem.

Ništa ne govoreći Dok se podigao, uzeo svoju čašicu i ispio brendi do kraja.

– Mislim da je naša svađa okončana, Semole. Ti si prekoračio pravila lepog ponašanja i zato si morao da budeš kažnjen. Prema tome, pustimo da stvari idu svojim tokom i ne komplikujmo sebi život.

– Ne, nećemo ništa pustiti. Pokazaćeš mi da li umeš da koristiš revolver, Holideje. Neki pričaju da si brz, ali ja ne verujem u ta naklapanja. Videćemo da li ćeš uspeti da potegneš revolver pre nego što napravim rupu u tvom kukavnom srcu!

Gomila je ustuknula nekoliko koraka desno prepuštajući dvojici ljudi sredinu odaje. Iza Semola, visoko okačena na tavanici, visila je žmirkava svetiljka. Zadnja vrata su bila otvorena, a večernja tmina je ispunila dvorište. Niotkuda se nije čuo nikakav šum.

Holidej je raširio noge kao da traži čvrst oslonac i rekao upozoravaju-

ćim glasom u kome nije bilo ni trunke mržnje niti želje za osvetom:

– Semole, znaj da činiš ozbiljnu grešku.

– Potegni revolver, vrag te odneo! – obrecnuo se mladić.

Mladićeva ruka se naglim trzajem pružila naniže i Holidej je shvatio da više nema povlačenja. Bilo je jasno da je melez načinio korak ka putu bez povratka. I sam je munjevito pružio ruku naniže, glatko obuhvatio dršku revolvera i potegao ga iz futrole. Njegov pokret bio je munjevit, skoro nevidljiv...

Naime, pre nego što bi čovek trepnuo, on je već ispalio hitac u Semolovo levo rame. Od snažnog udarca taneta mladić se munjevito okrenuo oko sebe i srušio se na čoveka niskog rasta u kaubojskom odelu. Osećajući miris baruta u nozdrvama, Holidej je stajao potpuno miran, spreman da dočeka sledeći Semolov potez.

Melez je brzo povratio ravnotežu: odgurnuo je malog kauboja u stranu i okrenuo se, očiju usplamtalih od mržnje.

– Jasno sam ti rekao da grešiš – dobacio je Holidej.

Ali, mladić se nije obazirao na njegove reči. Pokušao je da podigne revolver i nanišani na Doka tako da je ovaj, nemajući drugog izbora, bio prinuđen da ispali još jedan metak. Prasak „kolta” prigušio je tup udar kuršuma u telo. Pogođen u grudi,

Semol je zakoračio korak nazad kao da ga je neko odgurnuo. Lice mu je u trenu prebledelo, a izraz užasa brzo su zamenili neverica i strah. Noge su počele da mu klecaju, a on sam da se klati kao list na vetru.

– Ne! – vrisnuo je što je jače mogao dok je licem okrenut podu padao nadole. Revolver mu je ispao iz ruke i otkotrljao se ispod stola.

Iako Holidej nije ispuštao oružje iz ruku, Najk Semol se više nije ni okrenuo, niti mogao bilo šta da kaže.

Bio je mrtav.

* * *

– Sto mu gromova, sredili ste ga, Holideje – povikao je Hari Graham koji je užurbanim korakom kročio u salun u kome je vladala mrtva tišina. Zabezeknuti, ljudi još nisu mogli da dođu k sebi i shvate šta se desilo.

Međutim, stari Graham je bio vrlo prseban. Pažljivo je zastao pored Semolovog nepomičnog tela, dobro ga osmotrio i dodao – Prokletstvo, bio sam na tremu i sve video! Udesili ste ga časno i pošteno, na najbrži mogući način koji sam u životu video. A s obzirom na moje godine, video sam dosta toga, verujte mi. Dakle, to što ste sada uradili zaslužuje da bude pomenuto kada se govori o najbržim i najneverovatnijim obračunima u istoriji Zapada. Po drugi put danas vam moram stisnuti ruku, mister!

I pre nego što je Holidej mogao bilo šta da uradi, stari ga je zgrabio za ruku i žestoko je prodrmusao. Kada mu je najzad pošlo za rukom da se odmakne od nasmejanog i uzrujanog Grahama, ljudi u salunu su glasno zažagorili. Doduše, nisu prilazili da mu čestitaju, ali su svojim komentarima pokušali da mu daju do znanja da su uvek bili uz njega.

Za to vreme Hardi Graham se probio kroz gomilu koja je okružila Holideja, lupio pesnicom po uglačanoj površini šanka i obratio se ogromnom barmenu – Hepe, prijatelju – povikao je glasno – napuni čaše za sve, pobogu! I časna reč, to piće ćeš ti platiti!

Snažni Hep Tonkin se u momentu trgao, ali se brzo pribrao od iznenađenja i odvratio – Važi, stari, naređajte se svi koliko vas ima.

– Imaš računa da častiš, Hepe – nastavio je da čavrlja stari Graham. – Ovo što je Holidej učinio vredi ti suvog zlata. Oslobodio te je najveće glavobolje, Najka Semola. Hm, taj čovek je pre pet minuta darovao ovom gradu najveći poklon za poslednjih deset godina njegovog postojanja. Sada, kada je Semol uklonjen, svi ćemo imati mira.

Hep Tonkin je zamišljeno nabrao obrve. Na brzinu je proračunao koliko ima posetilaca, malo se dvoumio, a onda ipak klimnuo glavom.

– Može piće za sve... – procedio je.

– Tebi je prokleti Semol zadavao strahovite brige, Hepe. Zagorčavao ti je život i tek sada, zahvaljujući Holideju, možeš da odahneš – dobacio je jedan od građana koji se upravo progurao do šanka.

Tada su i ostali počeli da komentarišu, odobravajući iznuđen Tonkinov gest i hvaleći Holideja.

– Dobro, dobro, utišajte se malo i dozvolite Holideju da priđe – povikao je Tonkin. I neka niko ne dira Semola. Ostavite ga tu gde je dok Alek ne dođe i tačno mu ne ispričamo šta se desilo. A sada se smirite i bez guranja. Ima dovoljno mesta i pića za sve!

Holidej je vratio revolver u futrolu i prilazeći šanku, ispod oka posmatrao komešanje i guranje razdraženih ljudi. Naslonio se na glatku površinu i ćutke prihvatio čašu koju mu je Tonkin uslužno pružio.

Posle nekoliko trenutaka začula se škripa ulaznih vrata i jasan, oštar glas – Smirite se već jednom, ljudi!

Žamor se konačno utišao i neko je pomenuo ime Aleka Grahama. Holidej je bio sasvim miran kada mu je prišao čovek sa zvezdom i kratko klimnuo glavom. No, pre nego što je uspeo šta da kaže stari Graham i Hep Tonkin su, dopunjavajući se, u nekoliko rečenica ispričali šta se desilo.

Pošto ih je saslušao, čuvar zakona se okrete prema Džordžijancu.

– Izgleda da neće biti nikakve potrebe da vas saslušavam zbog smrt-nog slučaja, Holideje. Koliko vidim, svi ovde tvrde, odnosno, slažu se da je borba bila poštena i da vas je Semol izazvao i potegao prvi. Na neki način sam vaš dužnik što mislim da ćete razumeti.

Dok je zamišljeno podigao obrvu i, mašivši se rukom za tabakeru, izvukao jednu tanku „havanu”.

– Šta mislite da treba učiniti sa Semolom, šerife? Ostavićemo ga ovde?

– Prokletstvo, naravno da nećemo. Postaraću se da bude pokopan i to će, čini mi se, biti srećan završetak ove epizode.

– Da, pretpostavljam da je tako – prokomentarisao je Holidej, ispio piće do kraja i rukom dotakao obod šešira. Koraćao je lagano, osećajući kako ga prate pogledi svih prisutnih. U jednom trenutku setio se davnašnjih događaja veoma sličnih ovome i odjednom ga je obuzela neka tuga. U stvari, bilo je to pre osećanje neke neodređene sete i prolaznosti koje ga je činilo neraspoloženim. Pomislio je kako jednoga dana može naići na čoveka koji će biti brži od njega i tada će on lično, kao sada Semol, ležati na podu sa kuršumom u srcu.

Nastavio je da hoda i pogledao u dvorište koje je osvojio mrak. Kroz otvorena vrata dopirao je hladnjikav povetarac: željno je udahnuo svež vazduh i požurio napolje.

* * *

– Vrag, ga odneo, on smatra da sam kukavica, jasno mi je to nagovestio! – promrmljao je Alek Graham u bradu. – Uveren je da sam trebao da smirim Semola mnogo ranije naju-rim ga iz grada.

Dok je gomila i dalje žagorila, Hardi Graham je uzeo sina pod ruku i poveo ga u stranu. Onako sedokos, visok i uspravan, stari je stavio svoju očinsku ruku na sinovljevo rame i rekao – Nisi živeo toliko dugo kao ja i zato nisi naučio da shvatiš ljude Holidejevog kova, sine. Veruj mi da su to posebne, nekada vrlo čudne osobe. A tebe niko ne osuđuje niti na to ima prava. Semol je bio prava hulja i svi znamo kako se ponašao. No, kada malo bolje razmisliš, seti se da gotovo nikoga nije smakao u poštenom dvoboju i da...

– Šta želiš da kažeš, oče?

– Hoću da kažem da je bio brz, ali ništa naročito. Dakle, Holidej ga je sredio, to stoji i mi treba da mu budemo zahvalni. Samo, ne treba mu pustiti previše i dozvoliti da se ponaša po svojim pravilima. Da sam ja šerif ozbiljno bih porazgovarao sa njim i unapred ga stavio na mesto koje mu pripada. Ne bih ponovio istu grešku i suviše ga uzdigao kao što smo uradili sa ovim mladićem koji leži na podu. Naravno, naša porodica je dužna Holideja i to je činjenica. No, ta obaveza ne bi trebalo da

nas zaslepi pa da ne vidimo istinu i priznamo da čovek nije ništa bolji od nekog drugog revolveraša. Mislim da ga možemo tolerisati i trpeti u gradu samo toliko koliko se pristojno bude ponašao i poštovao red i mir.

Hep Tonkin koji je kao slučajno došao do kraja šanka, glasno se nakašljao.

Stari Graham podiže glavu i s pažnjom ga odmeri.

– Ti se ne slažeš sa ovim, Hepe?

Tonkin je neodlučno slegnuo ramenima, a onda se usiljeno osmehnuo – Meni se čini da neki ljudi u ovom gradu strašno brzo menjaju mišljenje, a to mi se sviđa. Još jutros smo se svi, kao psi podvijenog repa, sklanjali na drugu stranu ulice kada bismo ugledali Najka Semola, strahujući od trenutka kada će se njegov brat vratiti i kada će njih dvojica od ovog grada napraviti kaos. A sada, samo pola časa kada nam je teret skinut sa ramena, već počinjemo da peremo ruke od svega, kao da nas se to nikada nije ticalo.

– Peremo ruke? – ponovi Hardi Graham iznenađeno. – O čemu ti to, do vraga, govoriš, Tonkine? Ja sam se uvek držao na isti način i ponašao se onako kako mi je moja časna prošlost nalagala. Sto mu gromova, da sam tvojih godina kao što nisam, ja bih Semolu i ranije pokazao kako treba da se ponaša! A pokazao bih

i Holideju ako bi se desilo da traži neprilike...

Građani su u međuvremenu počeli da se razilaze. Videvši da će ostati sam, Alek Graham je glasno prokomentarisao – Dobro, to je završeno. Pošto svi odlaze, ne znam ko će mi pomoći da sahranimo Semola? Najbolje bi bilo da to učinimo iz ovih stopa.

Pošto nije dobio odgovor, on priđe lešu i ljutito promrmlja – Šta stojite i gledate, ljudi? Hajde, neka neko priđe i pomogne mi. Ovamo, neće vas ujesti! – dobacio je grupi kauboja za najbližim stolom koji su ga gledali bez reči.

Pre nego što su uspeali bilo šta da odgovore, kroz vrata iz dvorišta u salun je ušla vitka crnokosa devojka nešto tamnije puti. Ušavši u osvetljenu prostoriju ona je zastala i radoznalo se osvrnula oko sebe. Ugledavši je, prisutni su začutili i neprimetno ustuknuli. Shvativši da se nešto neobično dešava, ona se osvrnu oko sebe i upita – Gde je moj brat? Gde je Najk?

Pošto joj niko nije odgovorio, devojka se ljutito okrenula prema Hepu Tonkinu koji je rukom pokazao prema mestu na kome se nalazio šeruf Graham.

– Eno ga tamo, Tereza. Tamo je vaš brat.

Tereza Semol je pogledom pratila njegovu ruku i, ugledavši opruženo telo na podu, glasno kriknula i potr-

čala prema njemu. Šerif nije bio dovoljno brz da je skloni tako da ga je grubo odgurnula i kleknula na pod.

Nekoliko trenutaka neutešno je jecala, a onda je upitala – Ko je to učinio?

– Čovek po imenu Holidej – odvratio je šerif. – Neki došljak, mis Semol. – Dvoboj je bio častan i pošten, ako ste to hteli da pitate.

– Lažljivče!! – povikala je Tereza poskočivši. – sigurna sam da lažeš! – dodala je i počela da tuče Grahama koji je iznenađeno ustuknuo. No, ona ga je i dalje udarala pesnicama po ramenu i vratu. – Lažljivče! Niko u ovom gradu nije mogao da ubije moga brata u poštenom obračunu! Šta pričaš? Sigurno je u pitanju mučko ubistvo i sada... to treba neko da mi kaže, zar ne? Ko će smeti da mi kaže šta se stvarno desilo?

Graham je najzad uspeo da je odgurne od sebe i promrmljavši neke kletve, glasno dodao – Salun je bio pun, i svi koji su bili ovde mogu da potvrde moje reči, vrag vas odneo! Možete da sumnjate u mene i ostale, ali prava istina je da je vaš brat ovoga puta zagrizao više nego što je mogao da proguta. Izazvao je čoveka i... praktično ga naterao da potegne. I dobio je tačno on što je zaslužio... Metak.

– Upravo tako – dobacio je Tonkin. – Čovek po imenu Holidej dojahao je ovamo i zakačio se sa Najkom. I eto, tvoj brat je izvukao deblji kraj.

Usplamtelih očiju i uzdrhtalih usana. Tereza Semol je pošla prema šanku. Nekoliko ljudi se hitro odmaklo, ne želeći da joj se suprotstave. No, Hardi Graham je ostao na svom mestu i prkosno se ispravio.

– To što se te čuli je prava i jedina istina, ženo – rekao je je bez trunke kolebanja. – I dogodilo se možda u pravo vreme. Sada ćete možda vi i ostali iz vašeg plemena shvatiti da vam ovde nije mesto i da treba da odete.

– Ah, prokleti stari lažove! – ciknula je Tereza besno. – Ti nikada nisi govorio istinu, stari! Da.... i sama sam čula sve priče o tome kako si nekada bio veliki i hrabar čovek! To je sigurno čista laž, zar ne? Hm... jasno je da ni tvoj sin nije bolji od tebe, odnosno, da nam zvezdu nosi čovek koji je lažljivac i kukavica.

Stari Graham je iznenada prebledeo dok su mu se ruke zgrčile oko pređice kaiša. No, pre nego što je mogao bilo šta da kaže, Tereza ga je prezrivo odgurnula u stranu i stala pred Hepa Tonkina.

– Gde se on skriva? Odmah vam kažem da će ga Kejn goniti do kraja sveta i posle svega ga ubiti.

Tonkinu je trebalo samo nekoliko trenutaka da se pribere.

– Holidej je nedavno napustio salun i izišao u dvorište, gospođice. Sto mu gromova, nemojte se izdirati na nas i započinjati svađu! Mi koji smo ovde nemamo baš nikakve veze

sa tim. Najk i Holidej su jedini učesnici toga obračuna, verujte mi. Dakle, niko više nije bio umešan...

Naslonjena na šank, Tereza se nagnula prema barmenu i pljunula mu u lice – Huljo i lažljivče! – kriknula je, a zatim se okrenula na petama i rukom zamahnula prema nekolicini ljudi koji se nisu dovoljno udaljili. – Svi vi ste mrzeli Najka, a znam i zašto! Zato što ste ga se bojali! – dodala je i kao sumanuta pošla napred.

Ali, pre nego što je stigla do zadnjih vrata u salunu se iznenada pojavio Dok Holidej. Mirno je osmotrio devojkicu i odmah shvatio da je izvan sebe.

– Ja sam Dok Holidej – kazao je jednostavno.

Ona je zbunjeno ustuknula, očigledno nenaviknuta na miran i ućtiv način obraćanja.

– Vi... vi ste ubili moga brata?

– Nije mi ostavio nikakvu drugu mogućnost – odgovorio je.

Iako se namrštila i ljutito stisnula pesnice, Dok je zapazio da je devojkica izvanredno lepa: savršena figura, kosa tamna kao noć koja joj je u slapovima padala na ramena i jasne pravilne crte lica na kome su dominirale oči boje lešnika.

– Kako imate smelosti da stojite tu preda mnom i govorite mi takve laži? – upitala je. – Ja sam njegova sestra i sigurna sam da moj brat nije mogao biti pobeđen u poštenom dvoboju.

Holidej je mirno odmahnuo glavom.

– Bilo je mnogo svedoka koji će potvrditi moje reči, madam. Pođite sa mnom napolje i objasniću vam ostalo.

– Objasniti?! – ponovila je Tereza ogorčeno, a onda se svom snagom bacila na njega. Napad je bio tako brz i žestok da je u poslednjem trenutku uhvatio za ruke i uspeo da zadrži malo dalje od sebe. Istoga časa počela je da vrišti, bacaka se i ujeda kao divlja mačka.

– Smirite se, gospođice! Ne bih želeo da vas povredim.

– Svinjo! Prljava lažljiva huljo i svinjio! – vikala je devojkica iz sve snage i sa takvom žestinom da je Holidej bio prinuđen da je okrene zidu i pritisne rukom oko pasa. Kada je tereza uprkos tome nastavila da se otima, on se pokrete prema Hepu Tonkinu.

– Imate li u blizini neku sobu u koju bismo je mogli zatvoriti?

– Imam malu ostavu – odvrati ovaj spremno.

– Povedi me tamo.

Snažni barmen izvadi iz džepa žičani snop sa ključevima i, izašavši iz šanka, pođe jednim uzanim hodnikom. Stigavši da kraja, zaustavio je i otvorio uzana vrata sa desne strane.

– Evo, to je ovde. Na odaji nema prozora, a vrata su od duplih dasaka.

Dok zadovoljno klimnu glavom i uvede devojkicu unutra.

– Vratću se po vas kada budete u stanju da se kontrolišete i saslušate ono što ću vam reći.

Devojka je pokušala da ga ujede za ruku, ali on je to vešto izbegao. Onda je priskočio Tonkin, uzeo je za ruku i grubo gurnuo dublje u odaju. Trenutak kasnije vrata su se s treskom zalupila, a onda je škljocnuo ključ.

Naravno, Tereza je odmah počela da lupa pesnicama i ljutito proklinje, ali Tonkin je samo odmahnuo rukom.

– To će je za izvesno vreme zadržati – rekao je odlučno.

Dok je klimnuo glavom i ćutke protrljao šake na mestima gde ga je temperamentna devojka zakačila noktima. Odjednom je osetio kako ga obuzima neki težak, neprijatan umor.

– Ostaću u blizini dok se ne uverim da se smirila – kazao je.

Snažni barmen huknu.

– To znači da ćete ostati tu dosta dugo – kazao je. – Tereza ima indijanske krvi i divlja je kao najljući šumski ris. Da je kojim slučajem muško bila bi sto puta gora nego bilo koji od njene braće.

– Znači da pored Najka ima još nekoga?

– Da, Kejna Semola.

Dok se namršti, a Tonkin ga odmeri.

– Da li ga možda poznajete?

Holidej klimnu glavom.

– Ime mi je nešto poznato. Izgleda da sam ga negde već čuo...

Tonkin šakom obrisao znoj sa čela.

– To znači da nema potrebe da vam objašnjavam. Najk je bio jedno, Tereza je nešto drugo, ali Kejna Semola... Taj je tek poseban...

Snažni barmen je glasno uzdahnio i vrteći glavom, žurno se udaljio.

III

Sa poluodškrinutih leptirastih vratnica pored kojih je stajao oslonjen na drvena krilca, Ouli Menuel je radoznalo posmatrao gomilu u salunu. Kada je u jednom uglu prostorije ugledao Doka Holideja, usamljenog i zadubljenog u misli, na njegovom ogrubelom i suncem opaljenom licu ukazao se izraz nalik na osmeh. Vukući noge polako je ušao unutra.

Lagano je došao do šanka i naručio sebi piće. Pogledavši oko sebe ozbiljnim, skoro strogim pogledom, okrenuo se i lagano krenuo preko odaje. Došavši do Holidejevog stola privukao je jednu stolicu i zauzevši mesto bez pitanja, počeo polako da ispija svoje piće. Posle kratkog vremena rekao je – Vi meni ličite na čoveka koji ne prima savete od ljudi, Holideje, ali ja sam na neki način izuzetak i voleo bih da me saslušate.

– A u čemu ste vi to posebni? – upita Dok ne dižući pogled. Ipak nije

bio oštar jer mu je starac bio simpatičan.

– Ja sam specijalan – rekao je Menuel – zato što se u ovom gradu nalazim duže od bilo kog drugog, uključujući i starog Hardija Grahama. Prema tome, ja znam o ovom gradu više nego svi oni zajedno.

– Zaista?

– Baš tako, Holideje. Ovde sam punih trideset godina, još od dana kada je ovuda prošao jedan karavan i nas desetak ljudi ostavio tu, u južnom delu doline. Ja sam poslednji preživeli iz te grupe i slobodno mogu da vam kažem da sam jedini. Nikada nisam postigao neki veliki uspeh jer nisam bio ambiciozan, odnosno, bio sam zadovoljan onim što imam.

Za trenutak je zastao, ali je ohrabren Holidejevim ćutanjem, još odlučnije nastavio – Eto, to vam je najkraće o meni i mojoj sudbini. U stvari, hteo sam da vam kažem nešto o Najku Semolu. On je bio čovek koji se vladao po svojim pravilima, a naročito onda kada se u blizini nalazio Kejn. Kada su delovali zajedno, njih dvojica su bili neprikosnoveni. Nepobedivi. Maltretirali su svako ga u ovom gradu i radili šta su hteli. Graham je u prvo vreme vrebao trenutak da ga uhvati, ali tada se odnekuda pojavio Kejn i sve se promenilo. Nalazeći da su njih dvojica zajedno suviše krupan zalogaj, bio je prisiljen da se povuče i čeka svoj trenutak. Posle toga, Kejn je otišao

svojim putem, ali se s vremena na vreme vraćao. Najk je bio vrlo mudar i svima davao do znanja da će se Kejn vratiti čim mu on zvizne ili ga na bilo koji način pozove. To je bio jedan od glavnih razloga zbog kojih je mlađi brat mogao tako da se ponaša i radi šta god hoće.

– Dobro smišljen plan – prokomentarisao je Dok i pomislio na Terezu Semol.

Kao da je pogađao njegovo misli, Menuel nastavi – A sada nešto i o Terezi. Ona je veoma temperamentna devojka. Do sada je živela i radila u senci braće i mnogo toga je primila od njih. Prava je divlja mačka. Krade, vara, juriša na časne i ugledne ljude, a kada nasednu na njen mamac bezobzirno im se smeje – kazao je stari i rezignirano odmahnuo rukom. – I pored toga, ona je prava žena i to od one vrste na koju čovek ne može, a da ne obrati pažnju. Ako na nekoga baci oko to znači da će ga sigurno dobiti i da će sve biti onako kakó ona hoće. Zbog toga budite oprezni, Holideje. Tereza ima sve ono što jedna lukava, a u isto vreme i lepa žena može da poseduje. Budite sasvim sigurni da će vam se osvetiti ako joj pružite i najmanju šansu.

Sada je Dok sve više počeo da se interesuje za Menuelovu priču. Naravno, stari je primetio kako mu se izraz lica menja i postaje nekako mekši, pitomiji, a pogled mnogo za-

interesovaniji. Zato je nastavio – Ali ono što hoću da vam kažem je sledeće: slutim da neprilike već dolaze i bojim se da će biti krupne čak i za čoveka vašeg kalibra, Holideje. Jer, koliko mi je poznato na osnovu mog, nesumnjivo dugogodišnjeg iskustva, Kejt Semol je najbrži revolveraš koji je ikada koračao pod suncem ovoga grada. Vi ste poznati i... nesumnjivo je da ste dobri, ali on je zaista brz kao munja. Dakle, iako sam svestan kakav odnos imate prema savetima, preporučio bih vam da ostanete ovde, sačekate Kejta Semola i ustrelite ga kada se ne bude nadao.

Na te reči Holidej se trgao i iznenađeno ga pogledao.

– Šta hoćete time da kažete?

– Baš to što sam rekao. Jer, ako odete iz grada, hoću reći pobegnete, Kejt Semol će vas goniti do na kraj sveta. Ja ne znam tačno zašto ste došli ovamo mada mi ne ličite na čoveka koji je u ovaj grad stigao iz nekog specijalnog razloga. Zato možete da birate: ako bežite, bežaćete ceo život, a ako ostanete imate šansu da skinete sebi bedu sa vrata. Lično misim da vam je ovo drugo rešenje najbolje. Obećavam da ću vas podupreti jer smatram da se za dobro ovoga grada treba obračunati sa Semolom.

Dok je ustao.

– To što sam čuo je najluđa i najbesmislenija stvar mom životu, Menu-ele – rekao je posle kraćeg ćutanja.

– Možda, ali samo na prvi pogled. Uostalom, šta ima da izgubite ako ostanete?

– Šta imam da izgubim? – ponovio je Dok njegovo pitanje i odmah potom se zamislio. Starac je jednim delom bio u pravu. Uostalom, na putu će mu se uvek naći neki Najk ili Kejn Semol koji će potegnuti pištolj za koju sekundu brže od njega. S druge strane, nije hteo da srlja u nevolju bez razloga pogotovo što u ovome gradu više nije imao šta da traži. Zato je odmerio starca ispod oka i odvratio – Ovaj grad mi ne znači ništa, stari. Da li biste vi na mom mestu ostali i rizikovali glavu?

– Možda i ne bih. Ali, ovde ste već usmrtili jednog čoveka...

– Čoveka koji je sam tražio ono što je dobio.

– Tako ste se samo, hteli to ili ne, na određeni način povezali sa njegovim bratom i sestrom. I gde god otišli oni će vas naći i ubiti. I to ne časno, jer Semolovi ne drže do takvih stvari. Ako bude potrebno, Kejn će vas smaknuti iz zasede ili će vam jednostavno pucati u leđa. Zato bi bilo bolje da otpor pružite ovde gde možete dobiti neku pomoć.

Dok gurnu prema njemu flašu sa brendijem.

– Mister, ispijte još jedno piće na moj račun i, za ime božije, ne mešajte mi se u poslove.

– Vaši poslovi su i moji poslovi, Holideje – odvratio je Manuel mirno.

– Činjenica je da vas imam u rukama.

Dok iznenađeno podiže obrve.

– Šta hoćete time da kažete, stari?

Menuel se jedva primetno osmehnuo.

– Pa, kažem vam ono što stoji. Doduše, evo kako ja vidim stvari. Vaš konj, onaj fini i snažni pastuv, ne može nikuda sa vama, zar ne? Po onome što sam video i procenio, vi niste čovek koji će ga ostaviti. U ovom trenutku prema njemu se postupa bolje nego prema bilo kom konju na ovom svetu, samo što sam ga ja odveo negde gde ga ne možete naći.

Ljutito se trgnuvši, Holidej ispruži ruku i dohvati ga za okovratnik. No, bes ga je u trenu pršao jer se starac dobroćudno osmehnuo i rekao – Čujete me dobro, Holideje. Vi ste ovom gradu potrebni i ja sam čvrsto rešen da vas ovde zadržim. Za ono što sam učinio imam podršku i od ostalih, zato bi bilo bolje da sarađujemo. Vi me možete isprebijati, možete raditi šta hoćete, ali verujte mi da sam u životu prošao toliko toga da mi je potpuno svejedno. Inače, dobićete vašeg konja, ali kada za to bude kucnuo čas, ne ranije.

Šta sada da radi, pomislio je Dok. Situacija je bila prilično neočekivana, a reči starog ključara naterale su ga na razmišljanje.

– Ako nemate gde da prenoćite, u zatvoru će biti mesta, Holideje –

dobacio je stari ohrabren Dokovim ćutanjem. Možete biti moj i šerifov gost na nekoliko dana.

Primetivši da su se ljudi oko njih utišali, Holidej se lagano osvrte oko sebe. Kroz leptir vrata video je šerifa Grahama kako stoji na tremu, namršten i očigledno zabrinut zbog nečega. Onda se okrenuo i ponovo obratio starom – Mister ključaru, hoću da mi konj sutra ujutro bude spreman za put. Ako ne bude tako, nemojte se čuditi ako napravim kaos.

Menuel je pogledao u stranu i, kako se čini, kradimice se osmehnuo šerifu Grahamu. Kada je Holidej napravio pokret kao da će se udaljiti od stola i krenuti prema vratima, čuvar zakona se žurno uputio niz ulicu. Iako se već posle nekoliko trenutaka Dok u nekoliko koraka našao na tremu, od šerifa nije bilo ni traga. Na drugoj strani ulice, malo ukoso od saluna, stajao je Hardi Graham naslonjen na ogradu i osvetljen svetiljkom sa verande, jasno se osmehiavao.

Dok je ljutito promrmľjao kletvu sebi u bradu i vratio se u unutra. Bio je pomalo ogorčen i rešen da ne dozvoli građanima da ga na taj način sateraju u ćošak. U tom trenutku začuo se ženski vrisak iz hodnika, odnosno sa mesta na koje su on i Tonkin zaključali Terezu Semol. U prvi mah je iznenađeno zastao i pogledao u snažnog barmena na čijem

licu se videla zbunjenost pomešana sa zabrinutošću.

Istoga časa začuo se i drugi vrisak.

– Šta je ovo, dodavola? – upitao je prilazeći šanku.

– Nisam ni slutio...

– Šta se dešava? – prekinuo ga je Holidej nestrpljivo.

– Ovim hodnikom je malopre otišla grupa ljudi...

– Kakva grupa?

– Dobi Marlon i njegova banda.

– Ko je, pobogu, taj Dobi Marlon? – prasnuo je Dok i, obuzet nestrpljenjem, čvrsto stegao pesnice. Onda se začuo još jedan vrisak i on je shvatio da nema vremena za slušanje Tonkinovih objašnjenja. Izjurio je napolje i trčeći kroz hodnik, začuo tup udar tela o zid ostave čija su vrata bila otvorena.

Kada je nekoliko sekundi kasnije uleteo unutra, prvo je ugledao ogromna široka leđa nekog kauboja, a tek onda vitku siluetu Tereze Semol, preplašeno zgrčenu u uglu sobe.

– Suviše dugo si mi izmicala, devojko – dobacio je čovek sa vidljivom pohotom u glasu. – To mi se nikada nije sviđalo, ali nisam mogao da ti priđem sve dok nisu ukokali onu hulju od tvog brata! – dodao je i zgrabio devojku za kosu. Ona je kriknula i pokušavajući da se odbrani, snažno ga ogrebala po licu.

Kauboje je zaurlao od besa, a onda zamahnuo rukom i zderao joj deo bluze sa ramena.

– Prokleta svinjo! – povikala je Tereza pokušavajući rukama da pokrije golotinju.

Dok se u dva skoka našao iza kauboja, zgrabio ga za rame i okrenuo prema sebi, a onda ga snažno tresnuo posred lica.

Mrmljajući nerazumljivo psovke, Dobi Marlon se odvojio od zida, besno odmerio Doka, a onda uz urlik jurnuo na njega mašući rukama. Holidej je hitro iskočio u stranu i zadao napasniku kratak udarac levicom u vrh brade, zbog čega je Marlonova glava odskočila unazad, kao lopta. Holidej je to iskoristio, prišao bliže i zadao grdosiji jak udarac u pleksus. Kada se Marlon zateturao preko odaje, Tereza je hitro odskočila i na vreme se izmakla, propuštajući glomazno telo koje je svom snagom tresnulo o zid. Našavši se nadomak vrata, devojka je odgurnula Doka u stranu i kao izbezumljena divljač izjurila napolje.

Za to vreme Dobi Marlon je obrisao krv sa usana i jurnuo na protivnika koji je od sudara sa devojkom za trenutak izgubio ravnotežu. I zaista, Dok nije mogao ništa da učini sve dok ga Marlon, bukvalno ga držeći u naručju, nije doneo do zida. Zatim je podigao koleno i zario ga banditu u donji deo trbuha. Marlonov stisak je popustio i to je Doku bilo dovoljno

da se izvuče iz „zagrljaja”, odgurne protivnika u stranu i munjevito izvuče revolver i lupi ga u slepoočnicu. Udarac je bio strahovit i nasilnik se srušio kao pokošen.

Holidej se isprávio i okrenuo se da sačeka gomilu ljudi koja je jurnula iz saluna. Ispred svih bio je Hep Tonkin koji je, videvši šta se desilo, glasno povikao – Polako ljudi, gde ste navalili? Mesta! Dajte Holideju dovoljno mesta.

Dok je glasno udahnuo i kroz otvorena vrata ugledao Terezu Semol koja je kroz zadnje dvorište bežala na ulicu. Tada je pristigao i šerif Graham koji se progurao kroz gomilu, klimnuo glavom Holideju i pogledavši na dvorište, glasno povikao – Skenlone, Filde i Pitvele! Ostanite tamo gde ste! Ni makac – dodao je i davši Doku znak da ga sledi, žurno izašao u dvorište.

Na desnoj strani, bolje reću u samom desnom uglu dvorišta stajala su trojica kaubojja upravo se spremajući da uzjašu. Šerifove reči zaustavile su ih u nameri i sada su ga zbunjeno posmatrali.

– Mi s tim nemamo nikakave veze – dobacio je jedan skrušeno. – Nismo se mešali u Marlonove stvari i devojka nas nije interesovala. Vidite, maločas je projurila pored nas i nismo ni pokušali da se zaustavimo. Sto mu gromova, to je prava istina! Graham ih sumnjivo odmeri.

– Vi ste došli u grad sa Marlonom, slušali njegovo hvalisanje i mogli ste da pretpostavite šta će da uradi. Siguran sam da ste ga podsticali i ili mu bar odobravali, nije li tako? I nemoj me lagati, Skenlone! Vrlo dobro si znao šta će uraditi, pa ipak si...

– Vi znate Marlona, šerife – prekinuo ga je kauboj bojažljivo, kao da želi da preduhitri neki, za njega nepovoljan zaključak.

– Šta smo mi, do vraga, mogli da učinimo? Da smo pokušali da ga sprečimo odmah bi se okrenuo protiv nas. I sami znate kakav je Marlon... Prema tome, jeste da ga nismo sprečavali, ali smo mu kazali da nećemo da imamo veze s tim. Nismo hteli da se petljamo ni oko Tereze, ni oko Holideja niti bilo koga drugog.

– U redu, Skenlone, ovoga puta ću ti poverovati. A sada uzmite Marlona iz ostave i nosite ga odavde što brže možete! Naravno, odmah nestanite iz grada i ne vraćajte se bar nedelju dana. U suprotnom ću biti primoran da vam pružim gostoprimstvo u zatvoru! Sada se gubite i da nisam čuo ni reč!

Dok se udaljio bez reči i sa izrazom nezadovoljstva na licu. Suviše događaja u toku samo jednog dana, zaključio je zalazeći u tamu.

U svakom slučaju, njegova pozitivna predviđanja u vezi Linkolna nisu se ispunila. Grad mu nije pružio ništa osim problema.

IV

Čuvši škripu rasušenog drvenog poda u hodniku u kome se nalazila njegova soba, Dok je hitro ustao i izvadio oružje. Brzo je prišao vratima, okrenuo jabuku kvake i naglo ih otvorio.

Pred njegovim upreneim revolverom našla se vitka silueta Tereze Semol. Ugledavši ga, devojka je koraknula unazad, a zatim kratko i prigušeno kriknula.

Dok je u magnovenju primetio da nije naoružana.

– Došla sam da razgovaram sa vama – rekla je čim se malo pribrala.

– O čemu, ako se sme znati, mis?

– O Najkovoju smrti, ali i... o mom drugom bratu – odvratila je devojka. – Mislim da vam treba objasniti neke stvari, mister. Ja... sada znam šta se tačno desilo... Sve sam čula od ljudi kojima mogu da verujem.

Holdej je zakoračio u stranu i pokretom ruke je pozvao da uđe. Naravno, odmah je primetio da je devojka nenaoružana i da je sada, dok je stajala pred njima, mnogo bolje obučena, našminkana i pažljivo doterana. No, ni previše šminke nije moglo da umanja njenu posebnu lepotu niti blistavi sjaj crnih očiju.

– Imate li ovde neko piće, mister? – upitala je.

– Ne.

– U redu. Možda mi i nije potrebno. To je samo zbog toga što sam u poslednje vreme pićem umirivala samu sebe i sve koji su mi bili blizu. Baš smo bili budale.

– Svi?

– Da, bili smo budale – ponovila je devojka sa prizvukom potištenosti u glasu. – Ja i moja braća, Najk i Kejn. Znate, pošto ste me danas spasili od one životinje, ja sam trčala kao luda i kada sam stigla u sobu prvi put sam poželela da sam mrtva. Najkova smrt strahovito me je pogodila pa sam nameravala da vas ubijem i tako se osvetim. Sa druge strane, bila sam vam na neki način zahvalna što ste me spasili poniženja. Ta protivurečna osećanja gotovo da su me dovela do ludila pa sam pomislila da se ubijem. Onda su došli neki prijatelji koji su vas videli u akciji i shvatili koliko ste opasni. Naime, niko od njih nije hteo da se uhvati u koštac sa vama. Zato sam pozvala Kejna.

Dok je mirno klimnuo glavom, seo na krevet i nastavio da je posmatra. Procenio je da ima oko dvadeset, možda čak i manje. Naime, već ranije mu se dešavalo da ga crna kosa i tamaniji ten devojaka meksičkog ili indijskog porekla prevare, pa pomisli da su starije.

– Kejn će doći – nastavila je Tereza sa uzdahom. – I sigurno je da će vas ubiti. Prema tome, morate pobeći iz grada i to smesta.

– Da li mi i vi savetujete da be-
žim?– odvrati Dok iznenađeno.

Devojka mu je prišla i pogledala ga
svojim tamnim, iskrenim očima.

– Već sam vam nešto rekla, Holide-
je. Hoću da napomenem i to da sam
stalno opominjala Najka i govorila
mu da ostavi na miru Grahamovu
devojku. Ona nije bila za njega: še-
rifova kćerka, gorda i otmena, nije
ni gledala momke kao što je bio moj
brat. To mu je otvoreno i pokazala.
Ali šta da kažem? On je bio toliko
tvrdoglav pa je i dalje pokušavao da
je osvoji, dosađivao joj je, pretio, a
danas pokušao da je otme. I znamo
kako se završilo...

Dok se zavalio na jastuk sa oseća-
njem olakšanja, ali je jednim delom
ipak bio na oprezu u slučaju da te-
mepramentna Tereza nešto pokuša.
No, ona je mirno stajala naslonjena
na noćni stočić pored kreveta i nije
se makla, osim što je pokretom ruke
nekoliko puta sklonila kosu koja joj
je padala na obraze. U očima joj je
video neku nepoznatu toplinu, a
usne su joj bile tako pune, sjajne i
sočne...

– Najk nije trebalo silom da joj se
natura niti da traži obračun sa vama
– kazala je. – Ali on je bio suviše po-
nosan i strašno siguran u sebe iako
sam ga upozoravala da će jednoga
dana naići na nekog sličnog sebi ili
boljeg. I ja znam... – dodala je i na
trenutak zažmirila – znam da ste
ga ubili samo zato što vas je na to

primorao. Kao što sam rekla, to su
mi ispričali ljudi kojima verujem. A
onda, kada ste mi pomogli protiv
onog prasca Marlona, shvatila sam
šta se desilo. Bolje reći, razumela
sam kojoj vrsti ljudi pripadate i...
promenila neke svoje stavove.

Rekavši to, nekako je klonula ra-
menima i okrenula se prema prozoru
koji je gledao u dvorište pansiona.

– Mrzim ovaj grad, mister Holideje
– kazala je posle duže pauze. – Uvek
sam ga mrzela ali sam ipak ostala
u njemu. Ovdašnji ljudi misle loše o
meni, lošije nego o nekoj jeftinoj sa-
lonskoj igračici ili zabavljačici. Ali
ne marim, jer su to upravo oni koji
su mislili da me mogu kupiti jelom,
pićem ili prostim laskanjem. Narav-
no, prevarili su se i nije mi krivo
zbog toga – dodala je sa osmehom
i oštrim pokretom zabacila svoju
dugu crnu kosu. – Doduše, svi su
bili strašljivci. Želeli su me, ali su
se toliko bojali moje braće da su se
plašili da bilo šta preduzmu. I otuda,
umesto da me vole, oni su me mrzeli
i pričali o meni najgnusnije laži.

Onda je začutala i osvrnula se po
sobi, obuhvativši pogledom opasač
sa revolverom prebačen preko ivice
kreveta, poluvisoke čizme u uglu,
pribor za brijanje na noćnom stoči-
ću...

– Ja toliko mrzim ovaj grad i svako-
ga u njemu da od toga imam mučni-
nu u stomaku. A sada još Najkova i
smrt i Kejnov skori dolazak. I zato...

– zastala je za trenutak stisnula usne kao da će zaplakati – molim vas idite iz ovog grada, Holideje. Kejn će doći veoma brzo i ubiće vas. A verujte mi da sam već umorna od svih tih obračuna, mržnje, ubijanja. Pošto vam ovaj grad ne znači ništa, kao ni meni, pođimo zajedno odavde dok još možemo. Mesto nije važno... Samo da odemo, a kasnije ćemo odlučiti šta je za nas dvoje najbolje. Obećavam da vam neću biti na smetnji i da neću tražiti da obavezno ostanemo zajedno. Znam da svaki put ima svoj životni put i da treba da ga sledi.

Holidej se pridigao.

– Čak i kada bih želeo, ne bih mogao to da uradim, mis Semol.

– Zašto ne biste mogli? Ne verujem da vam je obračun najvažniji i da razmišljate kao Najk. S druge strane, niste ni od onih koji će sedeti skrštenih ruku i čekati da smrt dođe po njih?

Dok se jedva primetno namršti.

– Ja radim ono što želim i kada želim. Mada je vaša ponuda za svakog muškarca koji ima oči, ja sada prosto ne mogu da krenem. Konj mi je povređen.

Devojka zažmuri.

– Koliko vremena će proći pre nego što budete mogli da odete. Uostalom, čula sam da je Najk kolima tek malo zakačio vašeg ždrepcu.

– To mi nije poznato, mis. Znam samo da konj nije sposoban za put.

Tereza mu pride sa rukama naslonjenim na bokove. Pogled joj je postao blaži, obrazi seoblili rumenilom, a na licu joj se ukazao izraz duboke iskrenosti.

– Oh, bože, zar ne razumete koliko ste mi potrebni? Ubili ste mi brata, a ja vas ipak želim. Potreban mi je čovek kao što ste vi, Holideje. Upoznala sam mnogo rđavih, zlih ljudi, lopova ubica i probisveta koji su se družili sa mojom braćom. Ja sam morala da se brinem o njima, spremam im hranu, previjam rane i slušam njihove glupe razgovore, – dodala je, naslonila mu glavu na grudi i gorko uzdahnula.

Holidej nije ništa rekao niti učinio. Znao je da je devojci potrebno da se izjada i mirno čeka da nastavi. I zaista, posle nekoliko trenutaka ona je podigla glavu, obrisala suzu u uglu oka i dodala – Ja sam volela svoga brata i mogu vam reći da nije bio takav kao što su ljudi pričali.

– Bio je neobuzdan i nehajan i nije vodio računa o tome šta ljudi govore. Bio je otvoren, časno i pošteno se borio za ono što želi. Kejn je sasvim drugačiji; opasan je i podmukao i niko tačno ne zna šta misli. Verujte, nije me briga kuda ide, šta radi i da li će mu se nešto desiti. No, mnogo mi je stalo šta će se desiti vama i... meni.

Nežno, kao da ga miluje, prebacila mu je ruke preko ramena. Dok je osetio prijatnu toplinu koja mu

se širila telom i jedva primetno uzdahnuo. U trenutku je pomislio da je odgurne, ali ipak nije imao srca za tako nešto. Osim prijatnog osećaja koji mu je veoma godio nije želeo da je povredi.

– Kada će vaš brat doći? – zapitao je tiho.

– Očekujem da će doći sutra, mister Holideje. Skoro sam sigurna. Zato vas preklinjem da krenemo pre nego što stigne. Postaraću se da nas nikada ne pronađu... – šapnula je, a on je jasno osetio njen topao, uzbuđujući dah.

Ipak je nežno, što je nežnije mogao uzeo je za ruke i lagano odvojio od sebe.

– Zaista ne mogu da vam pomognem, mis Semol – kazao je.

Izraz devojčinog lica se promenio i postao nekako tvrđi, sumorniji.

– Ne možete ili nećete, mister?

– Ne mogu.

– Onda to znači da ćete me ostaviti na milost i nemilost raznih hulja i nitkova u ovom gradu. Sada kada Najk više nije živ i ne može da me štiti, mnogi će pokušati ono isto što i Marlon, u to sam sigurna.

Holidej je odmahnuo glavom.

– Bojim se da ne mogu da vam pomognem, mis Semol. Ja nisam u stanju da utičem na moral i strast građana ovoga grada. Zato poslušajte moj savet i potražite šerifa Grahama. Ubeđen sam da će vas on zaštititi samo da se ponašate korektno.

Terezini obrazi planuše rumenilom. Zamahnula je rukom kao da će ga udariti dok su joj oči ljutito sjale. Holidej je ostao nepomičan, znajući da je ono što je rekao veliki izazov za njen indijanski temperament. Očekivao je udarac, ali Tereza je odjednom duboko uzdahnuła i ruka joj je klonula pored tela. Okrenula se i žurnim korakom krenula prema vratima. Pritisnuvši kvaku, zastala je i okrenula se.

– Ako ostanete ovde, Kejn će vas ubiti – rekla je glasom u kome se osećalo nezadovoljstvo ili čak žalost. – Moja kućica je poslednja sa ove strane ulice. Ako se predomislite znajte da mi je za pakovanje potrebno sam nekoliko minuta. Sa vama bih pošla na kraj sveta i učinila sve što tražite od mene. Znam mnogo toga da radim, ali umem da budem i žena, možda bolja nego bilo koja druga koju ste upoznali.

Holidej je uhvatio sebe kako, uprkos razumu koji mu je govorio da se drži dalje od te devojke, sa divljenjem odmerava Terezu Semol. Sve sna njegove želje, ona se hitro vratila nazad i bacila mu se u naručje..

Naravno, Dok nije mogao da se obuzda i sasvim spontano ju je prigrlio i strasno poljubio. Kada su oboje ostali bez daha, Tereza se snažno otrgla i odjurila bez reči.

Dok je neko vreme nepomično stajao gledajući u otvorena vrata. Onda je digao ruku i prstom lagano dota-

kao usne koje su još bridele od Terezinog poljupca.

Kada se ponovo ispružio na postelji zaključio je da nije tako umoran.

* * *

Rumeni zraci izlazećeg sunca provirivali su kroz prozor baš u trenutku kada je Hardi Graham otvorio vrata Holidejeve sobe. Pod miškom je nosio svoju staru pušku, a na glavi je imao izgužvani ratni šešir sa visokim perom. Bio je sveže obrijan a oči su mu blistale od nekog unutrašnjeg zadovoljstva.

– Vreme je za ustajanje, Holideje! – viknuo je glasno i rukom gurnuo svoga sina, šerifa Aleka Grahama koji je dvoumeći se još uvek stajao pred vratima.

Dok je izvukao pištolj ispod jastuka.

– Šta vi, do đavola, hoćete? – upitao je ljutito.

– Želim da razgovaramo, mladi čoveče. Vi i ja treba da razjasnimo neke stvari. Moja unuka priprema najbolji doručak na svetu i dok budemo uživali u njemu možemo se bolje upoznati i natenane razraditi plan odbrane.

Holidej se lagano podigao iz postelje.

– Odbrane? Od koga?

Hardi Graham je pogladio brkove i i tobože začuđeno odvratio – Kako „od koga”? Pa od Kejna Semola, na-

ravno. Zar još niste čuli da dolazi? Stići će danas ili u najgorem slučaju sutra. Pre nego što ga je njegova krasna sestra pozvala bio je u Lou Springsu koji je udaljen oko sedamdeset milja, a to jedan lešinar lako preleti, mister.

Dok nije odgovorio. Hitrim, uvežbanim pokretima brzo se umio i obukao, a onda upitno odmerio Aleka Grahama koji je, naslonjen na zid, stajao tik pored vrata.

– Imate li vi nešto da kežete, šerife?

– Pa... mogao bih, Holideje. U stvari, došli smo kako bi vas ubedili da bi za vaše dobro i dobro celog grada bilo najpametnije da što je moguće pre isparite odavde. Kada Kejt Semol dođe uputili bi ga za vama, u pogrešnom pravcu, razume se.

– Zar biste se usudili da tom glavnom dasi kažete neistinu, Grahame? – dobacio je hladno i pomalo ironično.

Šerif se zbunjeno nakašljao.

– Do đavola, Holideje, a zašto da ne? Vi ste pomogli nama i mi ćemo, za uzvrat pomoći vama. To je razložno i pošteno, zar ne?

– Čekaj malo, momče – presekao ga je stari ozbiljnog izraza lica. – Ne istrčavaj se i prepusti stvar meni. Mister Holidej ne bi trebalo nikuda da ide. Zašto bi bežao od hulje kakav je Semol da bi na drugom mestu bio podlo ustreljen s leđa? Holideje – nastavio je okrenuvši se prema

Doku – mislim da ne treba da odete. Neka đavo nosi tog prokletog Semola! Dajem vam časnu reč – dodao je isprisivši se i glumeći mladog i hrabrog ratnika kakav je nekada bio – da ću vas ja podupreti u svakom pogledu. Hm... dosta nam je idenja niz dlaku kojekakvim vagabundama i propalicama koje su dolazile i harale gradom! Krajnje je vreme da se osvrnemo oko sebe i postanemo pravi ljudi.

– Hej, čekaj malo, tata – umešao se Alek. – Rekao si...

– Ono što sam ranije rekao sada više nije važno! Od tada sam mnogo razmišljao i mnogo šta zaključio. Mi Holideju dugujemo mnogo i ja nameravam da učinim sve da taj dug bude plaćen. Neka Kejn Semol samo dođe! Ja ću biti tu kao što sam bio rame uz rame sa slavnim Kasterom, generalom Kuom i prvim naseljencima duž Plate u najtežim danima naseljavanja. Tada smo čekali crvenokošce da pijani od viskija belog čoveka, urlajući dojure; žedni skalpova svih belaca, njihovih žena i dece. Sto mu gromova, zar si i za trenutak pomislio da će taj mali tvor Kejn Semol doći u moj grad i uhvatiti ga za rogove kao ukroćenog bika? Ne, nikako... Tako nešto se nikada neće desiti!

– Ali ti si zaboravio koliko je taj čovek opasan – odvratio je Alek pokušavajući da urazumi svog uspaljenog oca. – Tip je visok šest sopa i širok

kao vrata. On je najbrži, najfatalniji i najopasniji revolveraš koji...

– On je štene, lažov i hulja! – prekinuo ga je starac besno.

Dok ih hladno odmeri.

– Ako nameravate i dalje da urlate, kako bi bilo da to nastavite na ulici?

Stari je ljutito frknuo i krenuo prema sinu. No, Holidej je hitro prišao Aleku, uhvatio ga za mišicu i okrenuo ka sebi.

– Gde ste ostavili moga konja, šerife?

– Moj ključar Ouli Manuel ga je odveo. Priznajem da sam znao da će on to učiniti kako bi malo odložio vaš odlazak. No, jutros sam pokušao da ga nađem i razgovaram sa njim, ali ga nisam našao. Dakle, ne znam ni gde je on, a još manje gde je odveo vašeg konja. To je prava istina, Holideje.

Dok je procedio kletvu i okrenuo se prema starcu – Znate li vi nešto, Grahame?

– Čak i kada bih znao ne bih vam rekao, Holideje. Otvoreno sam vam kazao kako želim da ostanete ovde.

Dok je Holidej zamišljeno ćutao, starac je pošao za sinom. Posle nekoliko koraka okrenuo se i dobacio – Mislim da nema smisla da propustite izvrstan doručak, mister. Osim toga, moja unuka želi lično da vam zahvali na svemu što ste učinil za nju. Ne verujem da čovek kao što ste vi misli da je vreme provedeno

u njenom društvu izgubljeno, a još manje verujem da ono što će spremi-
ti neće prijeti vašem želucu – dodao
je stari sa osmehom.

Videvši da se Holidej namršti-
o, Alek brzo dodade – Mislim da bi
bilo dobro da prvo nešto pojedemo,
a onda potražimo vašeg konja, Holi-
deje. Menuel će se sigurno pojaviti
jer nikada nije izbegavao da dođe na
posao. Ako bude potrebno malo više
ću ga pritisnuti i naterati da kaže
gde se nalazi konj. Dakle, nabavi-
ćemo vašeg ždrepcu, mister. Posle
toga možete slobodno da idete gde
god želite.

– Biće najbolje da tako i bude – od-
vratio je Dok mirno, zatvorio vrata
sobe i krenuo za njima.

Izašavši napolje odmah je ugledao
Grahamovu kćer koja je stajala na
tremu kuće sa druge strane ulice.
Čim ih je ugledala kako prilaze bla-
go se nasmešila i požurila unutra.

V

Ušavši u kuću Grahamovih, Dok
je pored štednjaka u ugledao prele-
pu vitku devojkicu sa dugom plavom
kosom povezanom svilenom trakom
zlatne boje. Poslovala je po kuhinji
krećući se hitro, ali istovremeno
ljupko i graciozno tako da je cela
njena prilika odstavljala utisak pri-
rodnog šarma i savršenog sklada.
Dok se i nehotice osmehnuo jer je to

bila najljupkija osoba koju je video
poslednjih meseci.

Stari Graham joj je prišao, sa osme-
hom odvezao kecelju i uhvativši je
za ruku poveo prema stolu.

– Džoj, ovo je Dok Holidej. Iako ste
se videli, još se niste ni upoznali pa
mislim da je sada došlo vreme za to.
Znaš, dušo, Holidej je došao na do-
ručak i kratak razgovor o svemu što
se sprema.

Na devojčinom licu zasja osmeh.

– Veoma mi je drago što sam vas
upoznala, mister Holideje. Srećna
sam što mi se pružila prilika da vam
lično zahvalim što ste me spasili od
onoga... – zbunjeno je zastala odjed-
nom ostavši bez glasa.

– Od bednog podlaca i hulje Najka
Semola! – završio je stari Hardi plje-
snuvši rukama.

Pošto je skinuo šešir i obrisao čiz-
me na ulazu, Alek Graham je zauzeo
mesto na divanu. Seo je bojažljivo
na samu ivicu kao da se plaši da ne-
što ne pokvari. Njegov otac bio je u
sasvim drugom raspoloženju.

– Zaslužio je da umre! – grmeo je i
dalje stari. – Lično bih ga ubio da vi
to niste učinili, Holideje!

Na te reči Džoj se trže, a obrazi joj
vidljivo porumeneše.

– Najk Semol je bio neprijatna oso-
ba, ličnost bez takta i vaspitanja,
ali... ni u kom slučaju nisam želela
da pogine.

– Sada je sve završeno, gospođice
– odvratio je Holidej mirno. – Mislim

da bi bilo najbolje da sve zaboravimo.

– Da – složila se Džoj i duboko udahnuvši pošla prema šporetu. – Da li je vaš konj u redu?

Holidej odmeri njenog oca koji pognu glavu i odvrati – Nadam se da je dobro – kazao je jednostavno, još uvek stojeći i posmatrajući devojkicu sa divljenjem.

Ona je poslovala graciozno i ćutke, a onda im rukom pokazala na postavljen sto prepun raznih đakonija.

– A vi, mis Graham...

– Ja sam već doručkovala, mister Holideje – kazala je osmehujući se.

– Molim vas samo sedite.

Dok je klimnuo glavom i pridružio se Hardiju i Aleku za stolom. Jeli su ćutke i uživali u izvanredno spremljenoj hrani i kafi koja je izuzetno primamljivo mirisala. Videvši da mu se dopada, devojkica mu je, pošto je završio sa jelom, nasula još jednu šolju. Zahvalio joj je osmehom i sa uživanjem pripalio „havanu”.

Starom i iskusnom Hardiju nisu promakli Holidejevi pogledi ni osmesi i blistave oči njegove unuke. Nije ništa rekao mada mu se na licu ogledalo zadovoljstvo.

– Pa, Holideje – dobacio je ustajući – vi možda nemate nikakvog posla, ali nas dvojica imamo. Dok Alek bude tražio Menuela i proveravao da li je vaš konj u dobrom stanju, ja ću posetiti neke ljudi kako bi se zajednički pripremili za određene po-

slove. Kasnije, kada se salun bude otvorio, naći ćemo se tamo. Da li vam to odgovara?

– Svakako. Vidimo se u salunu.

– U redu – rekao je, poljubio unuku čelo i krenuo napolje. – Vratću se čim budem mogao, devojkice – dodao je. – Budi bez brige, sada nemaš čega da se plašiš – osmehnuo se i požurio za sinom. – Vi ne treba nigde da žurite, Holideje. Imate dovoljno vremena i zato uživajte u vašoj cigari i kafi.

Zatim su izašli. U prostoriji je zavladała tišina, a Džoj se zbunjeno okrenula oko sebe i još jednom obrišala ruke o kecelju.

Videvši njenu zbunjenost, Dok zapali cigaru i dobaci.

– Kako mi se čini, vaš deda je izuzetno odlučan čovek.

– Da, u pravu ste – nasmešila se devojkica i počela se da posluje oko sudova. Holidej je „probio led” i sada se osećala mnogo bolje.

– Jesu li vam oni uzeli konja? – upitala je posle nekog vremena.

Dok odbi dim.

– Ne bih znao da kažem da li su u pitanju samo njih svojica ili je umešan još neko. Prema onome što mi je dosada rečeno, ključar Ouli Menuel mi je uzeo konja kako bi me sprečio da odem iz grada. No, ovaj to nije mogao da učini na svoju ruku pa sam siguran da vaš otac i deda u svemu tome imaju svoje prste.

Devojka se lecnu. Bilo je očigledno da u Holidejevom društvu ne može da se opusti i da je to pomalo brine.

– Samo... zašto bi oni to učinili? – slegnu ramenima.

– Ja mogu da vam ponovim objašnjenje koje sam izneo i maločas: da bi me zadržali u gradu. No, čini se da se vaš otac u međuvremenu predomislio i da smatra kako treba da bežim. Što se starog tiče, on je čvrst u stavu i ima plan da me zadrži u gradu sve dok ne stigne Kejn.

– Kejn Semol? – upita devojka uplašeno.

– Da, baš on, Najkov brat. Posle mog sukoba sa Najkom njegova sestra mu je poslala telegram i pozvala ga da dođe. Hm... čini mi se da su oni porodica koja se međusobno čvrsto drži.

Džoj zagriže donju usnu i tek primetno nabra čelo.

– Deda previše živi u prošlosti i katkad je prosto nemoguć. Da sam na vašem mestu, više pažnje bih obratila na tatin nego na dedin savet. Dakle, ako ste tražili da vam vrate konja verujte mi da će otac učiniti sve da ga ponovo dobijete. On nije od onih ljudi koji...

– On je od onih ljudi koji bi trebalo da skinu značku koju nose – ubacio se Holidej mirno, ali odlučno. – Izvinite što ovo kažem, mis Graham, ali najiskrenije verujem da je tako.

Džoj nije znala šta da kaže. U prvom trenutku joj je bilo krivo što

neko tako govori o ocu, ali već u sledećem času morala je da prizna kako je to jedina prava istina.

– Što se toga tiče, bojim se da ste u pravu – kazala je. – On čak i ne želi taj posao. Nekada je bio veliki borac i dobro se nosio sa nevoljama. A sada? Sada mu je više od svega potreban mir.

– Zašto onda nije dao ostavku? – upita Holidej prilazeći šporetu.

– Ostavku... – ponovila je devojka tiho. – Oh, način na koji ste to rekli podrazumeva da... zvuči nekako kao da tvrdite da to mora da uradi čovek koji nema dovoljno hrabrosti. Jednom rečju, kukavica.

– Ne – odvratio je Holidej sasvim mirno. – Kukavičluk nema veze s tim. Jednostavno, kada neki čovek shvati da više ne može da obavlja svoj posao on treba da digne ruke od njega.

– Ali tata može da obavlja svoj posao! – dobaci devojka temperamentno.

– Mislite? Pa sam je priznao da nije mogao da izađe na kraj sa braćom Semol. Znate, veoma je opasno kada jedan šerif nasilnicima ne može da namene svoj autoritet, ne želi da se uhvati u koštace prihvati rizik u kome se može naći kada nastoji da zavede red. Onda on više ne bi trebao da ostane u toj službi.

Devojčini obrazi se zarumeneše se od ljutine.

– On nije kukavica!– ponovila je tvrdoglavo.

– Ja to nisam ni rekao. Samo sam napomenuo da je posao o kome smo pričali van njegove snage i dometa, mis Graham.

Džoj steže ruke u pesnice. Grčevito je tražila prave reči i smišljala adekvatan odgovor. No, nije mogla da se seti ničega što bi zvučalo racionalno ali, u isti mah i logično.

– Moj otac je mnogo učinio za ovaj grad – počela je osećajući da to nema veze sa temom razgovora. – Kada je bio mlađi...

No, Holidej ju je učtivo prekinuo.

– Na svemu što je učinio kada je bio mlađi svaka čast, ali to sada nema nikakvog značaja. On nije za ovakav posao i vreme je da to otvoreno prizna. Zašto to ne uradi?

– Zato što... Oh, mister, deda je toliko ponosan na ime i tradiciju porodice da neće ni da ga sasluša. Sa druge strane, tata ne želi niti može da dozvoli sebi da ga ponizi.

– Da ga ponizi? – ponovi Holidej iznenađeno. – Kakve to veze ima? Vaš otac je dobro obavljao dužnost, ali je izgubio svoju udarnu snagu. Šerifski posao traži snagu i inicijativu nekog mlađeg čoveka. Ako vaš otac ostane na tom mestu, neće dobro proći.

Džoj glasno uzdahnu.

– Iskreno rečeno, glavni problem u svemu tome je moj deda. Znae, on

bi se odrekao tate ako bi ovaj skinuo šerifsku značku.

Dok je neko vreme pratio kolutove dima koji su se peli ka tavanici.

– Vašem dedici bi neko trebalo da kaže da gleda svoja posla, mis – kazao je najzad, ustao, prešao preko sobe i uzeo svoj „stetson” sa čiviluka. – Ne biste li vi mogli to da uradite, mis Graham? – upitao je ozbiljno.

Ona za trenutak sklopi oči i uzdahnu.

– Zar mislite da nisam pokušala, mister? No, nijedan nije hteo da me sluša... Oh – dodala je sa iskrom nade u očima – možda bi vas hteli da poslušaju.

Dok odmahnu glavom.

– Ništa što sam do sada rekao u ovom gradu nije naišlo na dobar prijem. Ne, mislim da je to vaša dužnost i da ćete morati na neki način da je sprovedete. Da... umalo da zaboravim da vam kažem da je doručak bio izvrstan. Hvala na svemu.

Klimnuo je glavom, otvorio vrata i krenuo. Sišao je sa trema i pošao pošljunčanom stazom razmišljajući o svemu što se dešava. Kada je bio blizu kapije začuo je njene korake na verandi. U trenutku kada se okrenuo dobacila je – Moj otac će poslušati vaš savet, mister Holideje. A što se tiče moga dede i njegovih vatrenih priča, sigurna sam da će vas i on saslušati.

Dok je nekoliko trenutaka zamišljeno ćutao, a onda jedva primetno klimnuo glavom.

– Dobro, možda ću im nešto i reći, mada ne volim da radim nešto što je po svoj prilici uzaludno – odvratio je, a onda pružio korak i izašao na ulicu. Kada se posle korak dva okrenuo, još je stajala na tremu, prelepa, sjajnih očiju i blagog osmeha.

Prešao je na drugu stranu ulice i uputio se prema štali. Lagano se kretao uživajući u prijatnoj toploti sunca i posle nekoliko koraka primetio da je grad sasvim tih: nedostajalo je jučerašnje živosti i velikog broja ljudi koji su bili na ulicama. Sada ih je video samo dvojicu trojicu koji su, žureći se, jedva čekali da se sklone. Svuda okolo se mogla osetiti atmosfera napetosti i to ga je podsetilo na realnu činjenicu da jedan čovek dolazi da ga ubije. Pomislivši na to, namestio je bolje opasač sa revolverom i nastavio da hoda. Stigavši do gradske štale ugledao je Miga kako trčka po ograđenom prostoru.

Naime, životinja je trčala u krug vezana konopcem koji je držao Ouli Menuel. On je stajao neko vreme pored ograde i posmatrao. Mig je kaskajući prošao pored njega, a zatim je naglo okrenuo glavu, krtako zarzao i povukao Menuela prema ogradi. Dok je podigao ruku i nežno ga pomilovao po vratu. Ouli Menuel je prišao, blago ga pljesnuo po sapi-ma i rekao – Mir, mali, još uvek mo-

raš da paziš na svoju nogu – kazao je brižno, a onda otvoreno i iskreno odmerio Doka. – Ako ste se brinuli za konja znajte da sam ga lepo timario i dobro hranio. Pola noći sam mu stavljao tople obloge i mislim da je dosta pomoglo. Konj je pitom i nije mi pričinjaovao nikakve probleme.

– Zaista? Drago mi je, jer nije uvek tako razuman.

– Ne, ne... To je najpametniji konj koga sam do tada imao u rukama, Holideje. A verujte da sam u životu nahranio i timario na stotine konja – kazao je, još jednom ga poveo u krug i onda ga lagano zaustavio. – Vidite, još uvek se primećuje mala oteklin-a. Trebaće mu malo masiranja, još nekoliko toplih obloga i sutra ujutro biće spreman za pokret.

– Drago mi je što to čujem – odvratio je Dok klimnuvši glavom.

– A sada mi recite zbog čega ste ga sakrili?

Stari zažmiri.

– Zato što izuzetno poštujem Aleka Grahama. On je dobar i častan čovek, osoba kojoj se može verovati.

– Ali je prošao vrhunac karijere.

– To je tačno, mister, potpuno ste u pravu. No, ja ipak mislim da mu treba pomoći. Zbog njega sam želeo da budete tu kada dođe Kejn jer smatram da jedino vi možete izaći na kraj sa tom huljom.

– To nije moj posao.

– Ubili ste njegovog brata.

– Ako taj ima makar malo razume shvatiće da je tako nešto moralo da se desi.

Menuel s dobroćudno osmehnuo.

– Kejn Semol nema ni trunke razuma, bar ne tog razuma o kome vi govorite. Taj tip je izuzetno lukav i brutalan poput najgore grabljivice. Osim toga, izuzetno je brz i može mu parirati samo neki neverovatno spretan čovek. Ubeđen sam da ste vi taj...

Holidej jedva čujno huknu.

– Već sam vam rekao da to nije moj posao. No, dobro, pazite mi na konja i budite spremni kada dođem po njega.

– Sve će biti bez problema, mister. Čim vas sledeći put vidim na vratima štale osedlaću ga za nekoliko minuta.

– Onda u redu. Do skorog viđenja – odvratio je Dok i pozdravivši starog lagano izašao. Čim je skrenuo u glavnu ulicu ugledao je Dobija Marlona koji je jahao drugom stranom, negde prema izlazu iz grada.

Kada su im se pogledi susreli oba čoveka su na tren zastala, a onda je bandit jedva primetno mamuznuo konja i bez reči nastavio dalje. Iznenaden Marlonovom iznenadnom miroljubivošći, Holidej je slegnuo ramenima, sišao sa trotoara i lagano produžio.

– Izgubio je posao – dobacio je Alek Graham koji je stajao na tremu ispred prodavnice.

– Zaista? Kako to?

– Karl Peri, čovek za koga je radio je veliki džentlmen, osoba starog kova. Čim je čuo šta je ovaj pokušao, stari ga je isplatio i dao mu nogu.

– Tako dakle? Nameravate da mu dozvolite ostanak u gradu?

– Zašto da ne? Od vas je dobio porciju batina, a ima i novca od plate koji verovatno namerava ovde da potroši. Za sada nemam dovoljno jak razlog da ga proteram, shvatite me. No, ako vas napadne ili nešto pokuša dajem reč da ću mu pokazati put.

Postajalo je sve toplije i Dok obrisao čelo maramcom. Sklonio se u senku pored Grahama i pažljivo osmotrio okolinu.

– Šta ćemo sa Kejnom Semolom? – upitao je šerif.

– Nisam baš siguran da sam vas razumeo, Grahame.

Čuvar zakona počeo da krši prste.

– Pa... on će doći, u to nema nikakve sumnje.

Holidej je ravnodušno slegao ramenima.

– Moj konj još uvek nije sposoban da putuje. I da jeste, nisam raspoložen za jahanje po ovoj vrućini – rekao je kratko i udaljio se.

VI

Dobi Marlon se nije pojavio u salunu sve do zalaska sunca. Kada se napokon pojavio, gotovo se ušunjao

na zadnja vrata, pažljivo osmotrio sve goste, a onda je, vukući s naporom svoje izudarano snažno telo, lagano prišao šanku. Čutke je bacio novčić na šank, a Hep Tonkin mu je isto tako bez reči sipao piće i brzo se udaljio.

U isto vreme Holidej je još jednom obišao Miga i, uverivši se u predanost Menuelove nege, zaključio da će njegov ždrebac sutra ujutro biti spreman za put. Posle toga uputio se u salun i nemalo se iznenadio kada je za šankom ugledao Dobija Marlona. No, nije ustuknuo niti je učinio bilo šta neobično: hladnokrvno je stao nedaleko od njega i naručio piće.

Marlon ga je odmerio hladnim, neprijateljskim pogledom ali nije rekao ništa.

– Nešto nije u redu? – upita ga Dok namerno, sa željom da vidi koliko daleko je bandit spreman da ide. Naime, pomalo ga je nerviralo svo to čekanje kao i držanje građana koji su se, znajući da dolazi Kejn, povukli koliko god su mogli ostavljajući ga skoro samog.

– Zašto? – upita bandit glumeći začuđenost. – Misliš da nemam prava da budem ovde, mister? – nastavio je odmaknuvši se od šanaka kako bi se videlo da ne nosi oružje.

– Ne, samo želim da znam hoćeš li da nastaviš sukob?

Bandit se s mukom osmehnu.

– Protiv tebe imam mnogo toga, ali ne želim ništa da nastavljam, Holideje. Posle onoga što se desilo pre dva dana zaključio sam da nije potrebno da se bakćem sa nekim ko može da mi naudi. Uostalom, zašto da trošim snagu? Sa uživanjem ću stajati sa strane i posmatrati kako te Kejn Semol sređuje. Ha, pa ti ni ne znaš šta te čeka? Jesi li ikada video toga čoveka u akciji?

Dokovo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Isto su pričali i za njegovog brata – dobacio je hladno.

Marlon ljutito pljunu na pod.

– Ma kakvi, Najk mu nije bio ni šegrt! Samo se ti teši, Holideje! Kejn će te oduvati pre nego što postaneš svestan šta te je snašlo!

Dok hladno odmeri hvalisavca potiskujući u sebi želju da ga zgrabi i ponovo dobro izudara. No, uspeo je da se savlada i pokušao da poplaši bandita.

– Tvoje reči mi se ne dopadaju, Marlone. Možda bi bilo najbolje da što je moguće pre odeš odavde i potražiš neki drugi grad – procedio je.

Snažni bandit je ustuknuo. Dokov prodoran pogled, preteći izraz lica i ledeni glas ipak su ga prodrmali.

– Ne možeš da mi narediš šta ću da radim, Holideje. Već sam se video sa šerifom i on mi je rekao da mogu da ostanem u gradu. Prema tome, ostavi me na miru.

– Onda zaveži gubicu i ne pojavljuj mi se pred očima – obrecnu se Dok resko. – Ne bih želeo da te vidim u dometu kolta dok sam ja u gradu. Dakle, čuo si me! Drži se dalje van domašaja metka! Ako priđeš bliže mogu pomisliti da želiš da potegneš, a u takvim slučajevima nemam običaj dugo da čekam.

Marlon se pljesnu po bedrima.

– Kao što vidiš ne nosim revolver, Holideje. Ne nosim ga sada niti ću ga nositi dok si ti ovde. Dakle, ako se desi da potegneš oružje na mene biće to pucanj u nenaoružanog čoveka. Bolje reći, biće to mučko ubistvo.

– Čuo si šta sam rekao – dobacio je Dok hladno i mirno okrenuo leđa dajući mu time na znanje da je razgovor završen. Dao je Tonkinu znak da mu sipa brendi i prihvatio se „virdžinije”.

Marlon je nekoliko trenutaka grčevito razmišljao, a onda se i sam okrenuo i pošao prema stolu za kocku. Kratko je posmatrao četvoricu igrača, a onda privukao stolicu, stavio nešto novca ispred sebe i promrmljao – Podelite i meni.

Igrači su se zgledali, a onda je „bankar” koji je delio karte klimnuo glavom i igra je počela. Marlonove oči su zasjale sa nestrpljenjem i usresredile se na karte.

Baš u tom trenutku je odjeknuo pucanj.

Ljudi su se u trenutku utišali i oslušnuli.

– Dolazi sa druge strane ulice – prošaputao je barmen Hep Tonkin.

U međuvremenu dvojica najradoznalijih su prišla leptir vratima i oprezno provirila.

– Vidite li nešto? – doviknuo im je Tonkin nestrpljivo.

Jedan mršavko još malo gurnu desno krilo i procedi – Vidim starog Hardija Grahama... tamo ispred njegove kuće. Izgleda da je...

Drugi pucanj prekinuo ga je u pola rečenice i on se žurno povukao unutra, bledega lica i razrogačenih očiju. Progutao je knedlu, a onda pogledao pravo u Holideja i promucuo – Kejn Semol.

Naravno, ljudi su radoznalo nagnuli napolje nestrpljivi da lično vide Semola i proveriti šta se desilo sa starim Grahamom. Potpuno hladan, Dok je završio piće i tek kada su svi izjurili lagano izašao na trem. Nije se plašio, daleko od toga, ali je na neki način ipak osećao da je u pitanju nešto što će biti sudbonosno za njega, da ga je taj Kejn Semol ispalivši hica iz pištolja, na određen način pozvao na dvoboj.

Tada je neko povikao – Pogledajte tamo pored ograde. To je stari Hardi... ranjen je!

I Dok je pogledao preko; video je kako se starac s mukom podigao, teturajući se krenuo kroz dvorište, a onda pao. Iz gornjeg dela ulice

trčali su Džoj Graham i njen otac što je i njega pokrenulo. U nekoliko skokova prešao je preko, ušao u dvorište i našao se pored starog. Pažljivo mu je podigao glavu i naslonio je na ogradu, a zatim brižljivo osmotrio njegovo ogrubelo izborano lice. Istoga časa Hardi Graham je otvorio oči.

– Do đavola sa podlim ubicom koji puca s leđa! – promućao je krkljajući dok mu se iz levog ugla usne slivao mlaz krvi. Dok ga je udobnije namestio i obrisao ga maramicom. Ali to nije zaustavilo krvarenje.

– Mirujte! – naredio mu je.

– Da... mirujem? – ponovi stari isprekidano. – Ko, do vraga, hoće da budem miran? Moram da ga udesim – dodao je žmirnuvši dok mu se lice na tren zgrčilo od bola. – Jeste li to vi, Holideje? – upitao je čvrsto mu stisnuvši ruku.

– Da, ja sam.

U tom trenutku Džoj koja je dotrčala kleknula je pored svoga dede, a Alek Graham je uzbuđeno upitao – Šta se ovde dogodilo?

Holidej odmahnu glavom.

– Jedino što pouzdano znam je da je vašem ocu potreban lekar.

– Oče, ko je to učinio? – upitao je Alek brižno.

– Ko? – ponovi starac i počeo jako da kašlje. – Kejn Semol, to je bio on, sto posto! Uleteo je u grad jašući kao da je cela varoš njegova. Bio sam u dvorištu i kada sam ga spazio od-

mah sam zgrabio pušku. Bože... nikada nisam mogao da podnesem da u mom prisustvu hulje jašu dignute glave. Nikada, pa ni samom Kasteru nisam dozvolio da me šalje u borbu dok ja ne kažem svoju reč. I kada se krv lila potocima...

– Ne biste smeli da govorite – prekinuo ga je Dok blago, ali odlučno. Potom je izvadio maramici i dodao je Džoj koja je već iscepala jedan deo rukava i pokušala da zaustavi krv.

– Neka neko odmah ode po lekara – rekao je Dok prelazeći pogledom preko okupljenih ljudi.

– Ja ću – povikao je Tonkin i krupnim korakom požurio niz ulicu.

U tom trenutku stari se ponovo zakašljao.

– Proklete hulja... usudio se da prolazi mojom ulicom... – krkljao je. – Ha, morao je biti smaknut kao pas. Video sam ga jasno i uzeo pušku – ponavljao je ne obraćajući pažnju na nastojanje unuke da ga smiri. – Napravili smo dobar grad samo... trebalo bi ga još malo srediti, sinko. I šta... šta je za nas Kejn Semol? Sredićemo tog prokletnika...

Devojka je bezglasno plakala ne skidajući oči sa straca. Videvši da je situacija ozbiljna, Alek je čučnuo i uzeo oca za ruku.

– Jesi li siguran, tata? Da li je Kejn Semol pucao na tebe?

– Da, bio je to Semol – potvrdio je jedan visoki postariji čovek iz gomi-
le. – I zaista, Hardi je bio u svom

dvorištu dok je ovaj jahao niz ulicu. Čuo sam tada da mu je stari nešto dobacio i video kako se Semol mašio revolvera. Naravno, vaš otac nije imao vremena da prinese pušku ramenu jer ga je bandit hladnokrvno ustrelio. No, stari nije odustajao, pa je pokušao da dohvati pušku. Tada je došao i drugi metak...

Džoj je zajecala, a Alek je obrisao čelo orošeno znojem. Starčevo lice bivalo je sve bleđe i on s velikiim naporom otvori oči.

– Sledeći put... udesiću ga, videćeš. Uspeo sam da se probijem... u bici kod Plate i prevarim stotinu Indijanaca. Zar... zar misliš da bi jedan gmizavac kao što je Semol mogao... mogao...

Hardi se zakašljao i počeo da izbacuje krv. Džo je uplašeno ustuknula zabezeknuto gledajući kako se njegovo slabašno telo zgrčilo, a onda potpuno opustilo. Začuo se još jedan dubok uzdah, a onda se sve smirilo.

Prvi se pribrao Alek Graham.

– Oče, šta je bilo? Ne možeš sada to da nam uradiš! Oče!

Džoj je prislonila glavu na dedine grudi i gorko zajecala. Ljudi oko njih su tiho zažagorili u neverici odmahujući glavama. Tamo negde iza gomile Dok je spazio Marlonovo iskeženo lice koje se zadovoljno ceralo.

Ali, samo što je koraknuo napred, snažni bandit je natukao šešir na čelo i brzo zamakao za ugao.

Čuvši pucnje u donjem delu grada, Tereza je zaključala vrata svoje kućice. Zatim je, ogrnuvši se šalom, izašla na prednju verandu pokušavajući da se smiri. Kada je dole, niz ulicu, ugledala veliku grupu ljudi pred salunom, u trenu je pretrnula. Naime, „zahvaljujući” svojoj braći videla je mnoge teške situacije tako da je po držanju ljudi i ćutnji koja je nastala, naslutila da je neko stradao.

Plašeci se za sebe, nepomično je stajala u tami nastrešnice pitajući se šta se desilo i nadajući se da se niko neće uputiti u njenom pravcu.

Onda je iz žbunja sa strane dopro glas zbog koga se na mestu ukočila – To sam ja, Kejn, mala.

Bila je toliko iznenađena da se nije pomerila sve dok bratovu vitku prilikom nije ugledala tik pred sobom.

– Kejne... šta se desilo? – promucala je. – Tamo gore niz ulicu... Da li si možda ti?

– Ta stara budala je potegla oružje na mene – odvratio je Kejn Semol razdraženo. Čak i u tom polumraku ona je mogla da vidi mržnju na njegovom licu.

– Na koga si to pucao? – upitala je.

– Na onog starog glupavog indijanskog borca.

– Na mister Grahama?

– Da. Već je bilo vreme da neko prekinе njegove glupe priče – odvratio je besno.

Tereza je uplašeno ustuknula.

– Zar ti nešto nije pravo, sestro? – uputa njen brat iznervirano.

Devojka je pokušala da zadrži suze.

– Ali on je bio jedan bezopasan stari čovek, jedan zanesenjak koji....

– Bio je prokleta stara mrcina koja je potegla oružje na mene! – obrecnuo se mladić ljutito. – Uostalom, na čijoj si ti strani?

Povukla se sve do ivice verande i naslonila se na ogradu. Videla je pognutu priliku Džoj Graham koja se u društvu oca lagano udaljavala. Na tren je spazila i Dobija Marlona koji je pognute glave zamakao u mračnu ulicu.

Kejn ljutito opsova.

– Vraška zla sreća! No, šta je tu je... Mislim da je najbolje da se oboje izgubimo odavde i ispričaš mi sve o tom probisvetu Holideju. Moram znati kako je uspeo da sredi Najka, prokletnik!

Tereza je uzdahnula i unela mu se u lice.

– Kejne, ti odmah moraš da odeš odavde. I sam znaš da u gradu nikada nisi bio omiljen, a sada posle Najkove pogibije, oni neće zazirati od tebe niti se plašiti! Doći će da te uhvate i obesiće te bez oklevanja.

On se zlobno isceri.

– Mogu da dođu ako baš žele, hulje kukavičke! No, sada je najvažnije da za kratko vreme nestanemo dok mi sve ne ispričaš. Ako me je neko video zna se da je ovo prvo mesto gde će me tražiti. Zato moramo da se izgubimo, mala! – dobacio je i uhvatio je za podlakticu.

Tereza je kartko kriknula i pokušala da povuče ruku. No, Kejnov stisak bio je suviše čvrst.

– Šta je sa tobom, devojko? Hajde, priberi se jer nas čeka veliki obračun. Nije ti valjda žao onog beskorisnog starog jarca?! Samo se seti svoga brata i činjenice da nije više među živima. Dakle, izaći ćemo na zadnja vrata i potražiti zaštitu mra-ka. Idemo!

Tereza stegnu zube i krenu. Znala je da je bilo kakav otpor Kejnu nemoguć. Pokušala je da se usredsredi na ono što se događalo, ali nije mogla da ne misli na starog Grahama, a još više na... Doka Holideja.

U tami uske sporedne uličice Kejn je zastao i sa pažnjom oslušnuo šumove iz daljine. Tek kada se sve utišalo okrenuo se prema sestro i rekao – A sada mi ispričaj sve Najku? Kako se desilo da naš brat pogine?

– Ja nisam videla početak događaja, ali po onome što su mi pričali, Najk je uzeo neka kola i njima naleteo na strančevog konja. Zbog toga ga je ovaj dohvatio i izudarao. Naravno, Najk to nije mogao da podnese pa je

kasnije otišao do saluna i pred svima ga izazvao. Završetak znaš...

Kejn je odmeri sa nevericom.

– Kažeš da je potegao brže od Najka? Hm... to ne mogu da verujem. Istina, znam i brže momke od moga brata, ali u ovom kraju nije mu bilo premca. Dakle, siguran sam da ga je stranac na neki način prevario. Je li tako, sestrice?

Ona jedva čujno uzdahnu.

– Ne, Kejne – odvratila je mirno.

– Obračun je bio pošten i častan. Bilo je gotovo dvadesetak svedoka i svi su rekli isto: Dok Holidej je bio brži od Najka.

– To je prokleta laž! – odbrusi Kejn Semol ljutito. – Najka nije mogao da sredi neki bezveznjak koji je slučajno prolazio ovuda!

Tereza je bezvoljno odmahнула glavom.

– Ne, Kejne, moraš mi verovati. Sve sam proverila. Kada sam čula šta se desilo bila sam toliko ljuta da sam ti odmah poslala poruku, pretpostavljajući da ćeš hteti da znaš, ali i dođeš da se osvetiš. Podsećam te da Dok Holidej nije neki bezveznjak što ti verovatno i sam znaš.

– Znam dobro ko je Dok Holidej. O njemu se mnogo priča mada nisam ubeđen da je sve to istina. Dobro, sigurno je veoma brz. Možda bi u odnosu na njega trebalo da budemo obazriviji nego obično, a može se desiti da primenimo i nešto sasvim posebno...

– On nije zaslužio da umre – kazala je Tereza sa notom obazrivosti u glasu. – Kako da ti kažem... on nije kao ostali ljudi koje sam poznavala, kao tvoji, Najkovi prijatelji ili većina ovdašnjih građana. Dobar je čovek...

Nije završila rečenicu jer je Kejn tako snažno ošamario da je posrnula i gotovo pala na zemlju. Pre nego što je uspela bilo šta da kaže, zgrabio je za kosu i dobro prodrmao.

– Šta, do đavola, to treba da znači, devojko? – povikao je unoseći joj se u lice. – Ti si na strani ubice sopstvenog brata?

Iako joj je obraz još brideo od udarca, a oči bile pune suza, ona nije dopustila da je savladaju bol i poniženje. Zato je stala ispred njega i prkosno ga pogledala.

– Kejne, kažem ti da je obračun bio sasvim fer. Ljudi su mi rekli da ga je Holidej jednom odbio, ali Najk je drugi put prvi povukao i nije mu ostavio izbora. Zato mislim da ne treba da ga tražiš i da mu se svetiš. A ako baš hoćeš da znaš zašto, reći ću ti da me je baš on spasao od Dobija Marlona kada je pokušao da me napastvuje.

Sledio je drugi udarac, ovaj put mnogo jači nego ranije. Ali, Tereza nije ustuknula već je pokušala da se odbrani i izgrebe brata po licu. No, Kejn je bio snažniji u zgrabio je za ruke.

– Šta je to...? – procedio je kroz zube. – Jesi li imala nešto sa njim? –

upitao je strogo.— Da li si se spandala sa čovekom koji ti je ubio brata, ženturačo?

Tereza je pokušala da se otme, ali on ju je još više stegao.

— Ne, Kejne, nemoj tako da govoriš. Činjenica da je mister Holidej...

On je tako besno prodrmusao da je gotovo izgubila svest.

— Mister, je li? Taj čova je znači neki gospodin, gospodičić, parajlija?

— povikao je, a zatim je svom snagom gurnuo nazad u ulicu, izvadio revolver iz futrole i proverio da li je pun. Onda je čuo žamor i kroz žbunje osmotrio grupu ljudi koja je upravo izlazila iz Terezine kuće. Sačekao je da se udalje i besno procedio — Vрати se kući i ostani tamo, čuješ li? Ja idem da nađem tog Holideja i zauvek svršim sa njim. A onda ću, časna reč, doći po tebe da utvrdim kakvim glupostima se baviš i šta si to napravila!

Tereza je posrćući pošla ka kući. Bila je očajna, tužna i u potpunosti uverena da će njen brat ubiti Holideja. Zato je, pre nego što se udaljio, rešila je da pokuša još jednom.

— Samo mi reci da li sam te nekad slagala, Kejne? Hajde, budi iskren i kaži!

Ovaj je zurio negde u tamu iza nje ali nije rekao ništa.

— Naravno, nikada te nisam prevarila i ti to dobro znaš. Ponavljam ti; Najk je zaslužio ono što je dobio. Precenio je sebe i izazvao boljeg, a

ti vrlo dobro znaš šta to znači. Pošto me je spasao od Marlona, zahvalila sam se Holideju i zamolila ga da što je moguće brže ode iz grada.

— A on nije hteo, je li? Smatrao je da i mene može da smakne?

— Ne, Kejne. Nije to smatrao, bar ja ne verujem da je to imao na umu. Pravi razlog je to što mu je konj povređen pa ne može da jaše. Inače, on te ne poznaje pa tako ne može ni da te mrzi, niti da priželjkuje bilo kakav obračun sa tobom. Zato me poslušaj, molim te. Nije potrebno da dođe do bilo kakavog obračuna niti bilo ko mora da bude ubijen. Zato bi bilo najbolje da se pokupimo i smesta odemo odavde. Ima toliko novih i zanimljivih mesta gde bismo...

— Prvo Holidej pa sve ostalo — odvratio je ovoga puta mirno. — Došao sam da ga smaknem i osvetim bratovu smrt. Kada to bude završeno, videćemo. Ne kažem da možda nećemo otići. I... — zastao je kao da nešto premišlja — žao mi je što sam morao da te udarim, sestro. Nisam to želeo i stvarno mi je žao.

Tereza je prišla ogradi dvorišta.

— To što imaš na umu nije dobro, Kejne — ponovila je tiho.

— Samo ti ostani ovde i očekaj! — odbrusio je on, opet sa nervozom i napetošću u glasu.— Ako neko dođe i pita za mene reci da me nisi videla. Treba mi još malo vremena da sve proračunam i napravim plan. Pre svega, moram da kažem šta da smi-

slim za onog matorog jarca koji je potegao pušku na mene. A ujutru? Možda ćemo stvarno otići odavde ako ti to budeš želela. Poslove na severu sam završio i tamo nemam šta da tražim. Možemo poći na jug ili zapad, bilo gde ti budeš htela – dodao je, podigao ruku u znak pozdrava i nestao u pomrčini.

VII

Ouli Menuel je stajao na zapadnoj strani ulice i posmatrao gomilu koja se vraćala iz kuće Tereze Semol. On nije ni očekivao da će tamo naći Kejna. Naime, momak je bio suviše lukav da bi dozvolio da ga tako jednostavno uhvate. U stvari, već mnogo puta ranije Ouli je imao priliku da se uveri u njegovu prepredenost, beskrupuloznost i rešenost da sa svima koji bi mu se našli na putu bez razmišljanja obračuna na, za njega najjednostavniji način: metkom.

Pomalo zbunjen dramatičnim događajima, a više pitanjima kako bi mogao pomoći šerifu Grahamu i Doku Holideju, Menuel je stajao u mraku i posmatrao razvoj događaja na ulici. Kada su se ljudi udaljili idući prema salunu, on je neko vreme nepomično sedeo u mraku a onda... Onda se naprosto ukočio ugledavši Terezu sa nekim pored ograde.

Bez sumnje, bio je to Kejn. Brat i sestra su razgovarali gestikulirajući, a onda se devojka uputila prema

verandi, dok je Kejn prečicom izbio na glavnu ulicu.

Toliko uplašen da je gotovo prestao da diše, Ouli Menuel je poželeo da je naoružan i dvadeset godina mlađi pa da može munjevito da reaguje i nešto stvarno učini. Ali, noge su mu bile kao od olova, telo slabo i okovano osećanjem ledenog straha. Gotovo je zaustavio dah dok je Kejn prolazio naspram njega plašeći se da će bandit moći da čuje kako mu ludački lupa srce.

I šta sada? Time što je video Semola pre ostalih imao je šansu da gradu učini neprocenjivu uslugu. No, strah ga je držao prikovanog na mestu i stegnutog snažnim, čvrstim zagrljajem. Jedva čujno je uzdahnulo osećajući da ne može pomoći nikome; ni Aleku Grahamu, ni Doku Holideju, niti bilo kome drugom u ovom gradu.

A onda, dok se osvrtao oko sebe pitajući se šta da preduzme, na drugoj strani ulice ugledao je nešto kao munjevit pokret. Isprekidano dišući, ponovo se priljubio uza zid kao i maločas dok su mu se ruke vidljivo tresle.

Trenuci su prolazili pa je uspeo da se smiri i u onome što ga je preplašilo preko puta sada jasno prepoznao siluetu snažnog Dobija Marlona, hvalisavog i nasilnog kauboja koga je Holidej pretukao i stavio ga na pravo mesto.

Video je Kejna kako je maločas otišao i sada osmatrao Marlona kako se prikrada Terezinoj kući. Znači, kukavica bez zumnje nije odustao od devojke želeći da se osveti i ostvari svoj naum na ovaj način, pod zaštitom noći.

Stari promrmlja neku kletvu sebi u bradu. Prokleta kukavica! Stisnuo je pesnice shvativši da ovoga puta ne sme samo stajati i pustiti da se dogodi još jedno zlo.

Uz uzdah se tiho odvojio od zida i nečujno pošao niz ulicu. Sačekao je da Marlon uđe u dvorište Terezine kuće i tek onda se usudio da pređe preko puta. Onda je ponovo zastao kao da se koleba jer je Marlon išao sasvim lagano, oprezno ispitujući pogledom svaki kutak i okrećući se u svim pravcima pre nego što je stupio na verandu. Požurio je videvši da je uljez otvorio prednja vrata i da se u tamnu noć probio tračak svetlosti.

Nekoliko trenutaka kasnije vrata su se zatvorila i noćnu tišinu zaparao je ženski vrisak. Zatim se začuo jak, tup udar i Menuel je krupnim koracima pojurio uz stepenice i pretrčao preko verande. Ako je u nekom trenutku bio plašljiv i neodlučan, sada su strah i oprez ustupili mesto neverovatnoj hrabrosti. U momentu kada je sam otvorio ulazna vrata čuo je kako je devojka glasno povikala – Prljava, kukavička svinjo!

Više ne razmišljajući o sebi ni o svojim godinama, Menuel je utrčao u sobu i pri slaboj svetlosti lampe ugledao Marlona kako levom rukom drži Terezu za kosu dok joj je desnom cepao haljinu sa tela.

– Ne, bože ne! – vrištala je Tereza kada je Marlon počeo da je vuče i prisiljava da legne na pod.

– Ti i ja, prokletnice! Nikada nisi htela ni da me pogledaš, a sada... Sada ću imati priliku da vidim i imam te u stvarnosti, ha, ha, ha!

Devojka ga je svom snagom udarila pesnicama po licu u očajničkom nastojanju da ga odbije, ali Dobi Marlon te udarce nije osećao. Snažno je držeći za kosu, povukao joj je glavu unazad, oborio je na pod i nogom pritisnuo po stomaku. Kada je devojka kriknula od bola, surovo je ošamario od čega joj se glava zanela u stranu. A zatim, kada se ona poluonesvešćena skljkala na pod, zgrabio je rukama kaiš na suknji, jednim zamahom ga otkinuo, a drugim joj zderao odeću sa bedara.

U istom trenutku Ouli Menuel je jurnuo napred i svom težinom se bacio na široka siledžijina leđa. Uhvaćen na prepad, snagator je za momenat zastao, a onda glasno opsovao i naglo se stresao, od čega je starac pao kao pokošen. Tereza je pokušala da ustane, ali je on tako snažno udario po glavi da se devojka bez glasa srušila na pod. Onda je

pri žučkastoj svetlosti Marlon prepoznao svog napadača i lice mu se iskrivilo od mržnje.

– Šta ti radiš ovde, prokletniče matori?– besno je zaurao i pesnicom pogodio starca vrh brade. Snažan udarac odbacio je Menuela preko prostorije i on je svom težinom leđima udario o suprotni zid. Začuo se tup udar tela, a onda zlokobno krcanje kostiju.

Za trenutak, Marlon je zastao dumeći se šta da učini. Pošto se starac više nije pomerio, a Tereza ležala bez svesti, požurio je do prozora i pogledao na ulicu. Na njegovo zadovoljstvo napolju nije bilo nikoga, a u gradu je vladao potpuni mir.

Obrisao je znoj sa čela i pokušao da smiri disanje. Zatim je prišao Menuelu i bolje ga osmotrio: osim slomljene vilice stari je imao i veliku otvorenu ranu na potiljku. Gurnuo ga je vrhom čizme u grudi, ali telo se činilo potpuno beživotno. Zatim se sagnuo i podigao Terezu na noge. Devojka je s mukom otvorila oči i više instinktivo pokušala da se odupre.

Ne poštujući nimalo poluonesvešćenu žrtvu i njenu patnju, Marlon je zderao sa nje poslednje ostatke odeće i poneo je prema ležaju. Poslednjom snagom devojka je zamahnula pesnicom, ali to je bio samo uzaludan potez očajnika. Više se nije pomerila niti izustila reč. Pred njenim očima crneo se najdublji mrak.

* * *

Kejn Semol je čekao i vrebao. Bio je strpljiv, sposoban da primeti i najmanju pojedinost, što mu je pored urođene hladnokrvnosti pomagalo da do sada ostane živ i izađe kao pobednik iz mnogobrojnih obračuna.

Sada je razmišljao o Doku Holideju... Sećao se pominjanja toga čoveka kao kroz maglu, ali se ipak sećao. U svim gradovima na Divljem zapadu koje je obišao ljudi su znali za njega, pričali razne priče po salunima i u uz kartaške stolove. To mu nije bilo čudno za nekoga ko je stalno u pokretu, osobu koja luta od grada do grada i sreće se sa ljudima raznoraznih vrsta.

Prema tome, on je bio svestan da Najka nije pobedio neki totalni neznaniac. Njegov brat nije bio početnik, ali ni neka velika revolveraška klasa. Njegova velika greška bila je preterana želja da se pokaže i dokaže svoju vrednost. Po Kejnovom mišljenju njegov mlađi brat je bio nedovoljno mudar i oprezan i negde u podsvesti on je slutio da će Najk tako i završiti. Naravno, to nije značilo da se on dvoumi kada je u pitanju osveta, samo...

Nije voleo da se sakriva i ovako stoji u mraku, napet i nervozan zbog čoveka sa kojim treba da se sukobi, a o kome je tako malo znao. Onda se trgao začuvši glasove i još više se povukao u mrak.

Sa zadnje strane saluna pojavila su se tri kauboja i galemaći prešla preko širokog dvorišta do svojih konja koji su bili vezani ispod nastrešnice. Kejn je pomno osluškivao...

– Ne dajem za to ni prebijenog centa – govorio je prvi glasno. – Ja sam za miran život. Volim da se izgalamim i nešto popijem, ali to je sve. Marlon je u gradu i koliko sam mogao da vidim neraspoložen je kao da su mu sva goveda pocrkala. I Kejn Semol je tu, a ovi u salunu kažu da je odmah po dolasku u grad već izvršio jedno ubistvo. Prema tome, treba se skloniti i živeti u miru, a pustiti Grahama i Holideja da se nose s tim.

– I mi idemo s tobom, File. Ne pada nam na pamet da ovde upadnemo u neku gužvu.

– Naravno – dobacio je treći. – Ipak je u preriji sa stokom mnogo mirnije. I bezbednije.

Sva trojica su se nasmejala i njihovi glasovi su još dugo odzvanjali u noći.

Kejn je i dalje nepomično stajao razmišljajući o rečima kauboja koji su napomenuli „da grad prepuštaju Grahama i Holideju”. To bi moglo da znači samo jedno, a to je da su se ova dvojica udružila i da hoće zajedno da mu se suprotstave, zaključio je tiho psujući. Zato mora biti mnogo obazriviji i voditi računa o svakom koraku.

Uzdahnuo je; bilo mu je jasno da prvo treba neutralisati Grahama, a

onda se obračunati sa Holidejem. Naravno, šerifa nije moga tek tako likvidirati jer bi ga u tom slučaju gonili svi koji nose značku u ovom delu zemlje. Znači, Grahama je trebalo nekako udaljiti, a onda se usredsrediti na Holideja.

Po treći put te večeri Semol je izvukao revolver, proverio da li je pun i kako s vadi iz futrole, a onda ponovo oslušnuo. Iz saluna se čuo samo tih razgovor, bez uobičajene buke i galame na koju je naučio. Pretpostavio je šta je u pitanju i zagrizao usnu. Dvorište sa zadnje strane bilo je suviše dobro osvetljeno tako da nije mogao da priđe neprimećen.

Posle izvesnog vremena osetio je kako mu trnu prsti što je bio znak nestrpljenja i nervoze. Ovde svako nije mogao ostati cele noći. Pre ili kasnije moraće da krene i preduzme neki korak. Ali, činilo mu se neophodnim da pre toga tačno sazna kakav je čovek Dok Holidej i utvrdi šta Alek Graham ima na umu. Moglo bi se lako desiti da je šerif posle smrti svoga oca postao drugi čovek, odnosno, da je smogao u sebi dovoljno hrabrosti da s suoči sa svakom opasnošću.

A onda mu je nešto puklo. Do đavola sa Grahamom i Holidejem! Neka obojica idu u pakao! Premišljanje i čekanje nikako se ne isplate. Treba što pre svršiti stvar i otići iz grada! Sa sobom će povesti Terezu da bi mu spremala i kuvala. Bilo mu je dosta

lutanja, suve hrane, tvrdih ležaja i gutanja prašine po stočarskim logorima. Njeno prisustvo bilo bi prijatna promena. Posle svega preživljenog želeo je da sedi na nekoj verandi u stolici za ljuljanje, da ga hladan povetarac miluje po licu i da mu neko s vremena na vreme prinese čaša pića ili pak mirišljivu cigaru.

Ljut na samog sebe, rešio je da zaboravi na opreznost. Pa za to nema nikakvog razloga, zaključio je. Prokleti skitnica i kockar, nasmejao se i brzim korakom se uputio ka zadnjim vratima saluna. Sada je u potpunosti promenio mišljenje i odlučio da odmah izvrši ono što je naumio.

Krenuo je lagano, još uvek ne izlazeći iz senke. Baš tada, na vratima se pojavio barmen Hep Tonkin. U ruci je nosio šešir koji je zaboravio jedan od kauboja što su malopre napustili dvorište. Videvši da je zakašnio i da su kauboji odjahali, Tonkin lupi šeširom po prstima.

– Prokletstvo.... – promrmljao je.

– Već su odmaglili... – dodao je i okrenuvši se, ugledao visoku siluetu nekog čoveka u senci. Hteo je nešto da upita, a onda mu se lice zgrčilo, a usta ostala poluotvorena.

– Priđi i zatvori vrata sa sobom – rekao je Kejn Semol samouvereno.

Tonkin je uspeo da dođe do daha.

– Kejn! Do vraga, ja...

– Ni reči da nisi rekao, mister. Samo lepo zatvori vrata i dođi ovamo. Neću ti ništa učiniti.

Snažni barmen je znao da nema kud. Ipak, još jednom je ispod oka pogledao oko sebe, a onda lagano zatvorio vrata i krenuo prema Semolu. Naime, dovoljno ga je poznavao da mu je bilo jasno kako svaki nepromišljen pokret koji bi napravio može da znači sigurnu smrt.

– Evo me, stižem, Kejne. Sto mu gromova, nas dvojica nikada nismo bili u svađi niti sam ja učinio bilo šta...

– Umukni, ja ovde vodim glavnu reč! – prekinuo ga je bandit nervozno, a onda ga dograbio za grudi i povukao nekoliko koraka napred, u dublju pomrčinu. Zatim ga je leđima pribio na zid saluna i upitao glasom u kome se videla jasna pretnja.

– Da li je Holidej unutra?

Tonkin je klimnuo glavom.

– Gde se tačno nalazi? Kako ću ga prepoznati među ostalim gostima?

– On.. on stoji sam, za sebe. Tamo je.... na drugoj strani šanka... Pije lagano i izgleda zamišljeno.

– Da li me očekuje?

– Ne bih to znao da ti kažem. Pošto si već u gradu, svi smatraju da ćeš ga potražiti. Eto, to je sve što znam, Kejne. Ti znaš da ja...

– Slušaj što ti kažem, vrag te odneo, inače ćeš me naljutiti! A kada sam ljut, svašta mogu da učinim – progundao je Semol i pustio Tonkina. – A sada mi ga opiši.

Barmen odahnu i rukom obrisa oznojeno čelo.

– Visok je, na sebi ima elegantan kaput od sivog kariranog štofa i uzane pantalone golubijesive boje. Ni u kom slučaju ne možeš da ga zameniš sa nekim drugim, Kejne. Bez obzira na sve, zaista je poseban. Osim toga, stoji sasvim sam pošto se svi drže podalje znajući da si ti u blizini.

– A šta je bio sa šerifom?

– Bio je unutra, ali je otišao. Njegova kći je teško pogođena dedinom smrću pa je otišao da je teši.

– Odlično, Hepe, dosta si mi pomogao. Na kraju krajeva, oduvek si bio uslužan čovek mada je to, možda, bilo samo zbog toga što si se suviše bojao mene i Najka. No, dobro, ne treba biti sitničar. A sada još nešto. Ispričaj mi sve o Najkovoj smrti, ali pazi na to da kažeš pravu istinu! Kako je ta došljačka hulja uspela da ga pobedi?

– Pa... – počeo je Tonkin nesigurno – Najk ga je izazvao prošle noći. Ja sam bio prisutan i uveravam te da je obračun bio pošten. Taj Holidej je pakleno brz, Kejne, veruj mi na reč.

– To su mi već rekli – odvratio je bandit natmureno, a onda je tobože slučajno zamahnuo revolverom i udario Tonkina po glavi. Hladnokrvno je posmatrao kako se snažni barmen srušio na pod, a zatim hitro prišao zadnjim vratima i ušao u salun.

Ćutke je osmotrio ljude za stolovima, a onda nekolicinu za šankom. Pogled mu je lagano klizio

duž glatke, sjajne površine, a onda se zadržao na usamljenom čoveku koji je stajao na suprotnom kraju. I zaista, sve je bilo kako je Tonkin rekao: čovek je bio elegantan, sam, i dovoljno udaljen od ostalih koji su ga radoznalo posmatrali.

U prvi mah niko nije primetio Kejna koji je ušao na sporedna vrata. Tek kada je zastao i nakašljao se, svi su se iznenađeno okrenuli.

– Holideje! – pozvao ga je zatim glasno, pre neko što je bilo ko mogao nešto da kaže.

Dok se okrenuo i ugledao čoveka u crnom odelu koji je stajao nedaleko od sporednog ulaza, raširenih nogu i sa rukom stegnutom oko drške revolvera. Prvi njegov utisak bio je da je taj nepoznati čovek malo zabrinut, nesiguran u sebe i da strepi od onoga što mu predstoji. Holidej je poznavao taj osećaj; i sam ga je mnogo puta doživeo kada je trebalo da se suoči sa nepoznatim.

A onda su se tanke usne nepozatog izvile i njegovo lice pretvorilo se u grimasu mržnje.

– Semol? – upitao je Holidej mirno.

– Tačno, to sam ja, Kejn Semol, kockare. Došao sam po tebe. Pretpostavljam da znaš i zašto.

– Nije moralo tako da bude.

Kejn se isceri i pažljivo odmeri ljude koji su ih bez pokreta posmatrali.

– Ako se iko od vas umeša, prosviraću mu metak kroz srce kao što ću učiniti i sa Holidejem. Prema tome, pazite se šta radite.

Dok je koraknuo dalje od šanka: odmah zatim, laganim pokretom je izvadio maramicu iz džepa, pažljivo obrisao ruke kao da ne primećuje čoveka koji je stajao ispred njega spreman da poseje smrt. Onda je laktom desne ruke otkrio sako i oslobodio revolver koji se nalazio u futroli od fine zmijske kože. Odmeravao je Semola mirno i ravnodušno.

– Ponovo vam kažem, Semole, ovo ne mora da bude onako kako ste namili. Vaš brat je dobio samo ono što je tražilo.

– Može biti da je tako, Holideje. Ali... sada to više nije ni važno. Ja... ja sada tražim nešto od tebe, a ne on. Dakle, udalji se od šanka, kreni lagano i dobro pazi kuda stavljaš ruku. Mogu lako da se obračunam sa tobom i najviše bih voleo da to bude časno i pošteno. No, ako u bilo kom trenutku pokušaš da me izigraš ili iznenadiš, ustreliću te bez trunke razmišljanja.

– Biću pažljiv – odvrati Dok hladnokrvno. – Ne želim da se ponašam nepromišljeno kada me neko drži na oku. S druge strane, i ja ću morati da pazim na vas. Priznaćete da ne mogu mnogo verovati čoveku koji je ustrelio jednog jedva pokretnog starca.

Kejn napravi ljutitu grimasu.

– Vrag ga odneo! Sam je tražio to što je dobio! Stara budala! Uvek je radio ono što nije njegov posao i izazivao sudbinu. Svaki put kada bi me video, drao se namene i vređao me kao lud. Ovaj put je preterao i potegao oružje na mene.

– To što pričate niko ne može da potvrdi – dobaci Holidej mirno dok se lagano udaljavao od šanka neprestano pazeći da desnu ruku drži što dalje od revolvera.

Semol je stajao mirno, ne skidajući pogled sa njega, nogu čvrsto „ukopanih” u drveni pod i besno stisnutih usana. Bilo je očigledno da ga je Holidejeva hladnokrvnost veoma zabrinjavala.

Baš u tom trenutku leptir vrata su se otvorila i u odaju je odlučnim korakom stupio šerif Alek Graham sa oružjem u ruci. Semol ga je odmerio ispod oka i procedio – Stoj dalje i ne mešaj se, šerife!

Alek Graham je prebledeo i zastao tek kada je stigao do šanka.

– Ti si ubio moga oca?

– Jesam, ali sam je tražio ono što je dobio, šerife. Ja u ovom gradu nisam učinio nikome nažao, a ta stara budala potegla je pušku na mene. Misliš da je trebalo da dozvolim jednom izlapelom starom jarcu da me skrati za glavu?

– Tata je imao svoje razloge – odvratio je Graham. – A ja, opet, imam svoje.

Kejn se prezrivo isceri.

– Oh, nemoj mi reći, šerifčiću? Dakle, ovo sada je još jedna greška koju si napravio. Kada se osvrnem unazad dolazim do zaključka da je tvoj život jedan neprestani niz grešaka od kojih je najveća ta što si se uopšte rodio. A sledeća, mnogo veća, bila je što si pristao da okačiš na grudi tu značku. Ona pristaje ljudima druge vrste, a ne takvima, kukavnim i jadnima kao što si ti. Zato se gubi odavde dok sam još raspoložen!

No, Alek Grajam nije odustajao.

– Hapsim te i zadržaću te u zatvoru do suđenja! – rekao je Graham i pošao prema njemu. Prisutni su i nehotice ustuknuli i u salunu je zavladala mrtva tišina. Kejn Semol je neprijatno nakrivio glavu na jednu stranu, podsmešljivo odmerio šerifa i obratio se Džordžijancu.

– Ne mešaj se u ovu stvar, Holideje. Kasnije ću se vratiti na tebe a za sada...

Njegove reči presekao je prasak revolverskog hica. Naime, tane iz Grahamovog kolta fijuknulo je pored glave bandita koji je uplašeno skočio u stranu. Posle drugog hica šerif je tiho jauknuo pogođen u rame. Odmah zatim pao je na pod grčeci se od bola.

Dok Holidej je rukom obuhvatio dršku svoga kolta od slonove kosti, ali tu više ništa nije moglo da se učini. Kejn Semol je držao upečen revolver, a čuvar zakona je bio

ranjen. Pretpostavivši da šerif ne namerava da nastavi sukob, Dok pogleda u Kejna i dobaci – U redu, Semole, sada je red na nas. Kada budete hteli, samo recite.

VIII

Ouli Menuel se s mukom uspravio i obuhvatio glavu rukama. Napor koji je učinio da se uspravi izazvao je strahovit bol u celom telu. Zato je nekoliko minuta nepomično stajao naslonjen na zid, nesposoban da se pokrene, dok su mu sve stvari koje su ga okruživale ličile na nejasne senke.

Svuda okolo bila je tišina tako da je jasno mogao da čuje šum lakog poventarca koji je dopirao kroz otvorena vrata. Glava ga je strahovito bolela, a grudi se nije usuđivao ni da pipne. U trenu je udahnuo i odmah potom jeknuo jer je od oštrog bola gotovo izgubio svest.

Prošlo je nekoliko minuta pre nego što je bio u stanju da udahne dovoljno vazduha. Izmaglica koja mu je lebdela pred očima polako je nestala i predmeti u sobi počeli su da poprimaju svoj normalan izgled. Pogledom je lagano obuhvatio celu odaju i pokušao da shvati šta se desilo.

Onda je ugledao nepomično Terezino telo na divanu. Devojka je ležala kao raspeta, sa tragovima nasilja na telu, glavom nakrivljenom u stranu i kosom koja je dopirala do poda.

Od tog prizora Menelu je zastao dah i istog trena je potpuno zaboravio na svoj bol. Teško vukući noge po podu, lagano je prišao devojci, kleknuo pored nje i opipao joj puls. U prvom momentu se presekao jer nije osetio otkucaje i sa strahom pomislio da je devojka mrtva. Živnuo je nekoliko trenutaka kasnije jer je pod prstom osetio slabašne otkucaje.

Devojka je ipak bila živa.

Osvrnuo se po sobi i na jednoj polici ugledao cebe. Nekako se dogegao dotle, a zatim se vratio do ležaja i pokrio Terezino nago telo.

Odmorio se i neko vreme je trljao devojku po čelu i slepoočnicama pokušavajući da je povрати. No, to nije išlo tako lako jer mu je bila neophodna voda. A nje nigde nije bilo u blizini. Zato je, zaboravljajući bol, pohitao do ulaznih vrata i pogledao napolje.

Na ulici kao i u salunu su još uvek gorela svetla. Prema tome, zaključio je stari, verovatno nije proteklo mnogo vremena od celog događaja. Zato će biti veća šansa da nađe neku pomoć, pomislio je sa uzdahom i lagano zatvorio vrata.

Nalazio se negde na polovini dvorišta kada je odjeknuo prvi pucanj. Zastao je i obazreo se oko sebe; no, nije mogao ništa da vidi jer je svuda vladala tama neprozirna kao testo. Odjeknuo je drugi pucanj da bi zatim nastala duboka tišina.

Uplašivši se za sebe, ali više za devojku, Ouli je dobio natčovečansku snagu i šepajući potrčao. Bio je nekih petnaestak metara daleko od ulaznih leptir vrata, kada je ugledao Dobija Marlona naslonjenog na zid saluna kako sa revolverom u ruci zuri kroz prozor. No, nije se zaustavio. Znao je da je ovako star i bez oružja nemoćan, ali da unutra sigurno ima nekoga ko će moći da preduzme nešto protiv napasnika i siledžije kakav je bio Dobi Marlon.

Zato je kao oluja skočio kroz leptirasta vrata i unutra ugledao Doka Holideja i Kejna Semola koji su stajali jedan naspram drugog u očekivanju da jedan prvi potegne, odnosno, da obračun počne. Krajičkom oka je spazio i Aleka Grahama koji je ležao na podu i još bar petnaestak ćutljivih građana koji su posmatrali scenu.

Ouli je zastao čim je ušao i podigao ruke:

— Stojte! — povikao je i pokazao prstom prema prozoru.— Marlon je tamo napolju sa pištoljem u rukama. Napastvovao je i teško povredio tvoju sestru, Semole.

Stojeći lako nagnut napred i tela zgrčenog za akciju, bandit je samo ovlaš pogledao u Menuelovom pravcu.

— Šta to treba da znači, starče?

— Pa... ovog trena dolazim iz tvoje kuće, Semole. Tamo leži tvoja sestra, napastvovana i bez svesti. Vi-

deo sam da je to učinio Dobi Marlon koji je baš sada tu, ispred saluna.

Kejnovo lice je posivelo od ljutine.

– Lažeš, starče, lažeš kao i svi ostali u ovom gradu! Svi vi želite da Holideja ostavim na miru. Ali zapamtite da vam tako nešto neće poći za rukom.

– Ne! – povika starac koliko ga je grlo nisilo. – Pogledaj sam i uveri se. Eno ga tamo, na prozoru! – dodao je žurno.

U istom trenu staklo je prsnulo u hiljadu komada.

Odmah posle toga revolver je grmnuo četiri puta.

Dok Holidej je osetio kako mu je prvi kuršum probio naramenicu sakoa, dok mu je drugi ogrebao kožu na vratu. Pošto je bespogovorno verovao starom Menuelu hitro se okrenuo prema prozoru, tada ne razmišljajući o Semolu.

Za to vreme bandit je grozno opsovao i okrenuvši se prema prozoru, munjevito pripucao. Istoga trenutka, treći kuršum koji je doleteo spolja pogodio ga je u grudi i on se malo zaneo od udara. Sledeće tane zaustavilo mu se u kičmi još dok se teturao od udara prethodnog metka. Iz grla mu se oteo bolan i prigušen jauk.

Krupnim koracima Dok je potrčao prema izlazu. Kada se našao na trotoaru, niz ulicu se u punom trku udajavao jedan konj sa jahačem u sedlu. Ne razmišljajući, počeo je

da puca ispraznivši na begunca ceo šaržer. No, nije znao da li je neki od kuršuma pogodio cilj jer je jahač veoma brzo nestao u tami.

Zato je brzo sišao niz stepenice trema uputivši se ka privezištu. Onda se na vratima pojavio stari Menuel i povikao – Ne, Holideje! Nema nikakvog smisla da sada pođete za njim. Treba sačekati zoru koja ionako nije daleko. Zemljište je meko od nedavne kiše pa će se lako videti svaki trag.

On se okrete prema starom. To je i sam znao, ali u želji da mu zločinac ne izmakne za trenutak je zanemario tu okolnost. Starčevo iskustvo sada mu je dobro došlo i on je samo potapšao konja i vratio se na trem.

– U svakom slučaju potrebno je da se vratite u salun – dobacio je Menuel uzdišući. – Tamo se događa nešto iz čega se može izroditi krvoproliće. Semol drži na nišanu sve goste koji se nalaze unutra. Teško je ranjen, toliko teško da čak nije ni svestan šta radi. Kažem vam, pobiće sve koji mu budu na dohvat ruke!!

Holidej je zamišljeno pogledao prema vratima, rukom sklonio Manuela sa puta i ušao unutra. Stupivši u prostoriju sa praznim revolverom u spuštenoj ruci, za trenutak je zamišljeno zastao. Kejn Semol je stajao oslonjen na zid i držao revolver upečen pravo u njega.

Ne obazirući se opasnost, laganim korakom je prišao Semolu rekao –

Ono što je Menuel rekao za vašu sestru verovatno je tačno. Marlon je to i priznao jer je pucao na nas, a posle toga pobjegao. Pored toga, ova druga stvar između mene vas ne bi trebala da se nastavi dok ste u takvom stanju. Pa vam je potreban lekar, čoveče, inače ćete pasti i bez mog metka! U svakom slučaju, nije u mom stilu da se obračunavam sa jednim ranjenikom.

Kejn je pokušao da se odvoji od zida i samostalno korakne, ali je istog trena posrnuo vrativši se u prvobitni položaj. Jednostavno, nije imao dovoljno snage. No, i dalje je bio uporan.

– Imaš li nameru da odgovoriš na moj izazov, Holideje? – upitao je muklo. – Da li si dovoljno hrabar za tako nešto?

Dok katko klimnu glavom i mirno odvrati – Dovoljno sam hrabar, ali... vi mi u ovom trenutku niste dorasli kao ravnopravan protivnik. Sasvim je vidljivo da jedva držite revolver.

Kejn je nešto tiho opsovao, a onda levom rukom prihvatio desnu jer je jedino na taj način mogao pravilno da drži revolver.

– Ja sam u svakom stanju dorastao takvom kockarčiću kao što si ti.

– Možda je bolje da se to obavi za nekoliko dana, odnosno, kada vam bude bolje. Ja ću i dalje biti tu. Nameravam da ostanem u gradu neko vreme i postaraću se da budete izve-

deni na odgovornost za smrt starog Hardija Grahama.

Kejn se zlobno isceri.

– To ćemo još videti! – povikao je dok mu je desna ruka krenula ka dršci revolvera. No, pre nego što je drhtavom rukom izvukao oružje, zaljuljao se pošto je izgubio ravnotežu i posrnuo napred. Ljutito je opsovao i pružio ruku kao da je želeo za nešto da se uhvati, ali bez uspeha: pred njim nije bilo ničega.

Već sledećeg trenutka pao je licem prema zemlji. Prvo se čuo tup udar pa prigušeno stenjanje, a onda je zavladala tišina.

Pošto se više nije pomerio, Holidej je sačekao još nekoliko trenutaka, a onda mu oprezno prišao. Tek tada je mogao da vidi veliku tamnu mrlju na košulji koja je svakog trenutka postajala sve veća.

Ništa ne govoreći, Dok ga je pažljivo okrenuo na leđa i prema staklastom, već pomalo ukočenom mladićevom pogledu, zaključio je da je smrt svojom ledenom rukom već do-dirnula Kejta Semola.

U tom trenutku mladić je otvorio oči. Prepoznavši ga, pokušao je nešto da kaže, ali se tako snažno zakašljao da su mu se na gornjoj usni pojavilo nekoliko kapljica krci. Ipak, nekak se smirio i promrmljao – Ja bih te sigurno pobedio, Holideje. Vrag te odneo, ti to znaš...

– Možda – odvrati Dok kratko.

– Bih! To je... sigurno! Nikada neki smedljivi kicoš i skitnica kao što si ti ne bi mogao da mi... – telo Kejna Semola ponovo se zgrčilo u nastupu kašlja, a Holidej ga je pridržao da ne sklizne na pod.

Kada se smirio, ranjenik je pokušao da razazna ljude i predmete oko sebe koji su se gubili u nekoj čudnoj plavičastoj izmaglici. I sam je bio svestan da je svakoga trena sve slabiji, pa je nabrao čelo i promucuo teško dišući – Dovedite ovamo Menuela.

Čuvši da ga mladić pominje, starac koji je stajao pored vrata brzo je prišao i čučnuo pored ranjenika.

– Ti si, Menuele?

– Da, ja sam.

– Da li... da li si siguran za ono što si rekao o... o onom nitkovu Marlonu?

– Siguran sam, sasvim siguran, mister.

– Mister? – ponovi Semol kao da proverava da li je dobro čuo, a na ivici usana zaigra mu slab osmeh. – Da li si čuo ovo, Holideje? Nazvao me je „mister”? Zamisli, prvi put u životu neko me tako oslovljava!

– Sa puno razloga – dobacio je Holidej.

Kejn Semol ponovo sklopi oči, a disanje mu postade brže i napornije.

– Niko nikada neće saznati ko bi od nas dvojice pobedio, Semole. Ali, svako ko je danas bio ovde, sećaće će činjenice da ste imali prilike da

me smaknete, ali to niste učinili. Prema tome, vi ste hrabar i častan čovek, a ne mučki ubica.

Mladić preko Holidejevog ramena pogleda u grupu posmatrača.

– Misliš da će tako biti, Holideje?

– Sigurno će biti, Semole.

Mladić se slabo osmehnuo i ponovo odmerio pogledom Menuela.

– Znači, ti si siguran u ono što si rekao, stari?

– Sasvim siguran. Kada sam ga video da se prikrada kući sledio sam ga i... pokušao da ga sprečim u toj nameri. Naravno, nisam ništa mogao jer je taj prokletnik jak kao medved. I sam sam jedva izvukao živu glavu...

Kejn je drhtavom rukom obrisao znoj sa čela i okrenuo se prema Doku.

– Holideje... onaj nitkov Marlon... Ti ćeš se obračunati sa njim, je li? Učini to za Terezu i... i za mene. Prosviraj njegov lupeško srce, a onda ga ostavi lešinarima. Hoćeš li to učiniti, Holideje?

Holidej ga je ozbiljno posmatrao. Dobi Marlon ni od njega nije zasluživao mnogo bolje. Zato je klimnuo glavom i potvrdio.

– Znajte da ću to učiniti, Marlone.

On se još jednom s naporom osmehnu.

– Znam. Znam... Hm.... čudna stvar, Holideje. Ti i ja... Razlikujemo se u mnogo čemu, ali ipak... Možda bi se pod nekim drugim okolnostima dobro

složili, bili prijatelji? Ko to zna? Život je nepredvidiv.

Dok je ćutao ne želeći da protivreči mladiću na smrti. Zaista, ko zna? Možda bi u drugim životnim okolnostima Semol postao bolji čovek. U jednom trenutku čak ga je i žalio. Video je kako mu poluosmeh nestaje sa usana i shvatio da se smrt pri-makla đavolski blizu.

Lagano se uspravio i osvrnuvši se oko sebe, odmerio lica prisutnih. U tom trenutku se, posrćući, na zadnjim vratima pojavio Hep Tonkin, lica umrljanog krvlju. Kada je ugledao opruženo Semolovo telo zastao je kao ukopan.

– Znači, uspeli ste da ga sreditte, Holideje? – dobacio je uzbuđeno.

– To je odlična vest. Zaista izvanredna vest.

Dok nije ništa rekao. Brzo je prišao Aleku Grahamu koji je ležao na drugom kraju prostorije, pogledao mu ranu i rukom dao znak Hepu Tonkinu.

– Pobrinite se da šerifa odmah pre-bace do lekara! Rana izgleda mnogo opasnija nego što jeste. No, ostaće u životu – dodao je i bez reči izašao napolje.

Na tremu je kratko zastao, ali kada je na drugoj strani ulice ugledao Džoj Graham koja se zabrinuto šetala tamo – amo, brzo je otišao do nje, rukom dodirnuo obod šešira i rekao – Vaš otac je ranjen, ali rana

nije teška. Ne treba da brinete, pre-živeće.

Džoj je sa olakšanjem klimnula glavom, a onda ga malo bolje osmotrila i uzviknula – Oh, bože, i vi ste povređeni, mister!

On se tek tada rukom pipnuo po vratu primetivši da su mu vrat i kragna košulje malo krvavi.

– Nije to ništa, odavno je prestalo – rekao je. – Sa mnom će biti sve u redu.

No, devojka nije imala nameru da ga pusti.

– Uđite u kuću i sedite, mister – kazala je. – Malo se odmorite, a kada ja smestim oca kod lekara i vratim se mogu vas previti. Hajde, samo uđite i bez brige.

Željan malo odmora i tišine Dok bez reči uđe.

U holu je našao svoju opranu maramicu, stavio je u džep, a onda se umio u malenoj prostoriji pre terase i sa uzadhom olakšanja otišao do dnevne sobe. Tamo se spustio u stolicu za ljuljanje u uglu odakale je imao odličan pogled na zadnje dvorište i put koji je vodio u divljinu.

Opustio se i sklopio oči. Sutra, čim svane, mora poći za Dobijem Marlonom i obračunati se sa njim za sve što je učinio. Posle toga opet će biti slobodan da ide kuda želi, opet će mu ceo Zapad biti na dlanu.

Za tren se osmehnuo, ali u tom osmehu nije bilo radosti. Činilo mu se kao da je juče ujahao kroz glav-

nu ulicu, a sada? Sada među živima nisu bili Najk ni njegov brat kao ni pričljivi „ratnik” Hardi Graham. Pored toga, šerif je bio ranjen, Menuel teško povređen, a Tereza Semol napastvovana.

Zaista porazan rezultat, nema šta, zaključio je dok su mu se oči same sklapale od umora.

Kada se pola časa kasnije Džoj Graham vratila kući, Dok je nije čuo. Nije se ni pokrenuo kada je prebacila ćebe preko njega i namestila mu jastuk ispod glave. Zavaljen u stolicu za ljuljanje, čvrsto je spavao. Nije se ni pomerio kada mu je sklonila pramen kose sa čela i neko vreme ozbiljnim pogledom posmatrala njegovo lepo, muževno lice.

Onda je otišla u svoju sobu, svukla se i legla u postelju. Još dugo je ostala budna zamišljeno gledajući u tavanicu.

IX

Pošto je završio čišćenje zatvora Ouli Menuel je izašao na trem ispred zatvora i naslonivši se na zid, osmotrio glavnu ulicu grada u kome se u poslednjih nekoliko dana desilo toliko dramatičnih događaja. Setio se svog prijatelja Hardi Grahama i usne su mu i nehotice zadrhtale. Stari je izgubio život na zaista glup način, zaključio je. No, koliko god mu bilo teško, Aleku Grahamu će to biti neka vrsta olakšanja jer će

nestati stalnog pritiska kome je bio izložen. Sada će napokon moći da misli svojom glavom.

Nekoliko puta je mahnulo metlom po drvenom trotoaru i podigavši glavu, ugledao Doka Holideja na njegovom snažnom, rasnom pastuvu. Videvši da se Džordžijanac uputio prema njemu, naslonio je metlu na zid zatvora i vukući noge, lagano došao do ivice trotoara.

A Dok je zategao uzde i klimnuvši glavom u znak pozdrava mirno upitao – Gde bih mogao da potražim Marlona, starče?

– Mislim da je otišao prema zapadu. On živi i radi u ovim krajevima već dosta dugo pa ga u okolini svi poznaju. Pijančio je i pravio izgrede tako da nema nijednog čoveka u krugu od trideset milja koji ga ne poznaje. Ali, zapadno odavde, to je već nešto drugo.

– Ima li bliskih prijatelja?

– Družio se sa nekim kaubojima na ranču na kome je radio, ali... ne znam da li je imao drugih prijatelja. Dakle, grupa je dolazila zajedno u grad, pili su, kartali se i pravili razne budalaštine. Tu je teško reći da li su u pitanju prijateljske veze ili su se neki pojedinci priključivali grupi samo da bi pravili veću gužvu.

– Mislite da bi pokušao da se sakrije kod njih?

Stari slegnu ramenima.

– To je teško reći. On je sada preplašeni očajnik koji neće birati sred-

stva ni način da se izgubi. Možda će zaista pokušati kod kauboja koje zna, a možda se neće obratiti nikom.

Holidej ćutke klimnu glavom. Dosta je poznavao psihi begunaca i ovo što je rekao Menuel bilo je sasvim logično. Zagledao se negde prema zapadu, blago mamuznuo Miga i dobacio – Zamolio bih vas jednu stvar, stari. Recite Aleku da sam otišao da gonim Marlona.

– Pazite se dobro, Holideje! – povika Ouli za njim. – Kao i sve kuka vice, Marlon neće oklevati da vam puca u leđa. Neće vam dati da mu pridete bliže, a još manje će hteti da se ogleda sa vama u časnom obračunu.

– Priredite Kejnu Semolu pristojan pogreb – dobacio mu je Dok i blago lupio životinju po vratu. Osetivši njegov dodir, Mig je ubrzao i uskoro je jahač u galopu napustio grad.

Ouli je još dugo ostao nepomično da stoji, naslonjen na stub trema i šešira zabačenog na potiljak. Bio je zadovoljan sobom. Za jednog starog i već otpisanog čoveka iz ove mučne situacije izašao je sasvim srećno, čak bolje nego što se mogao nadati. Posmatrao je Holideja sve dok nije postao sitna, tamna tačka, a onda se okrenuo i ušao unutra.

Alek Graham je ležao naslonjen na laktove.

– Da li je to bio Holidej? – upitao je.

– Da. Otišao je za Marlonom.

Šerif je pokušao da ustane, ali ga je presekao tako snažan bol da je ponovo morao da legne.

– Kako ja vidim celu stvar – počeo je stari oklevajući – ovo je najbolji ishod koji smo mogli poželeti. Hm... ne bih voleo da budem u koži Dobija Marlona kada mu se za repom nađe čovek kao što je Dok Holidej. Zar ne mislite tako, šerife?

I pre nego što je Graham obuzet bolom mogao bilo šta da odgovori, stari je na zadnja vrata vrata izašao u dvorište, tiho mrmljajući.

Osećao je neku neobjašnjivu simpatiju za ponosnog Džordžijanca. Naime, obuzelo ga je osećanje koje je bilo čudno i prijatno u isto vreme i u kome je hteo sam da uživa.

* * *

Li Skenlon je prepoznao Doka Holideja pre nego što je ovaj izbio na čistinu ispred ranč kuće. Džordžijanc je odmerio dvojicu kauboja koji su upravo osedlali konje i sa znatižejom ga odmeravali. Po izrazu njegovog lica obojica su zaključila da se desilo nešto neprijatno.

– Ostani tu gde si – promrmljao je Skenlon svom prijatelju. – Ja ću videti šta želi – dodao je i uzjahavši konja i požurio u susret posetiocu.

– Tražim Dobija Marlona – rekao je Holidej hladno.

Skenlon klimnu glavom.

– Računao sam da će neko doći da ga potraži. To se moralo desiti, pre ili posle. Šta je učinio?

– Zar ne znaš?

– Nemam pojma – odvratio je kauboj.

– Silovao je Terezu Semol što je u svim gradovima Zapada dovoljan razlog za vešanje.

Kauboj je tiho opsovao i dao drugu znak da pride. U međuvremenu im je prišao još jedan kauboj i Skenlon ih je Doku predstavio kao Sema Filda i Stena Pitvela, ljude koji su napustili Marlona i vratili se na ranč one večeri kada je prvi put pokušao da napadne Terezu Semol.

– Mister Holidej traži Marlona – kratko im je kazao Skenlon. – Znate li vi gde bi ga mogao naći?

Kauboji su neko vreme ćutali, a onda je Tom Fild bojažljivo dobacio – Gde bi mogao krenuti ako ne pravo na zapad, Li? Sigurno je da je pošao prema reci računajući da, kada je jednom pređe, više niko neće moći da ga stigne.

– Ali, reka je sada jako nabujala – primetio je Skenlon. – Poslednjih meseci kiše su bile veoma česte. Treba da prođe dosta vremena pre nego što nivo vode otkrije mesta pogodna za prelaz.

Dok se okrenuo i pogledao udaljene planinske vrhove.

– Koliko daleko su planine?

– Skoro dva dana jahanja, a ako se konj ne štedi može se stići za dan i

po. Ne mogu da verujem... Zaista je silovao tu devojkicu?

– Da, nema sumnje. Postoje svedoci koji su ga videli.

– Strašno. Mi ga veoma dobro poznajemo i jasno nam je da... Hoćete li da vam se pridružimo, Holideje? On je toliko dugo radio sa nama da smo... Možda smo i mi na neki način odgovorni...

Dok podiže ruku.

– Lepo od vas ali, ja nemam vremena za čekanje – odvratio je, ne želeći da uvredi kauboje i kaže im da neće njihovo društvo. Naime, razlog za takvo nešto nije se mogao videti golim okom. Kauboji su ostavljali utisak poštenih ljudi, ali Dok je pre svega bio usamljenik, čovek koji je sve svoje bitke vojevao sam.

– Ako ne poznajete dobro ovak kraj teško da ćete ga naći, Holideje. Reka se spušta sa planine i teče kroz dubok klanac. Kada je sezona kiša kao ove godine, vodene bujice mogu blokirati puteve i čoveka koji ne poznaje situaciju onemogućiti da se pomeri ni napred ni nazad. Zato bi morali da skrenete desno, pa pravo do kraja planine i tek onda da se uputite preko. Jedino tim putem...

Dok podiže ruku u znak pozdrava i mamuznu Miga. Nastavio je da jaše bez zastoja sve dok se nije smračilo. Onda je stao, rasedlao konja i pustio ga da pase, a on zapalio vatru da skuva kafu. Pošto je pojeo nekoliko komada sušenog mesa i parče dvo-

peka, zapalio je cigaretu i sa uživanjem srknuo topli napitak.

Posle svega sa uzdahom se ispružio sklopivši oči i razmišljajući o čoveku koga je sledio. Ako je prešao reku i stigao na drugu stranu biće veoma teško pratiti ga kroz pust i bezvodan predeo sa druge strane planine.

Nastavio je put u zoru napravivši širok zaokret kako bi zaobišao visoke planine. Sada je bilo sasvim jasno mogao da čuje šum nekog udaljenog podzemnog toka. Prisetio se Skenlonovog saveta i pogledao; pred njim se pružala ravna prerija bez drveća i trave, predeo više nalik na pustaru, prazninu i prostor bez trunke života.

Kada je već bio uveren da u toj divljini neće naći nikakvo živo biće, u daljini je spazio kolibu. Postojala je samo jedna mogućnost da priđe neopažen, a da ga neko ko je možda tamo, ne primeti. Zato je zaobišao stenoviti greben i lagano prošao kroz mnoštvo nabacanih stena zastavivši konja pedesetak minuta daleko od kolibe. Prikradao se polako, oprezno ispitujući okolinu; kada se sasvim približio konstatovao je da je koliba prazna.

Razočaran otkrićem, vratio se do konja koji je čekao u šipragu i nastavio dalje. Zastao je došavši do obale i posmatrao reku koja se kovitlala valjajući se u brzacima. Poterao je konja duž obale kako bi našao

neko bolje mesto ili gaz za prelaz. A bilo je očigldno da je Marlon učinio isto jer je jašuci obalom Dok ponovo našao trag koji je u blizini kolibe za tren nestao zbog kamenitog tla. Po tome je zaključio da su konji jahač prošli tim putm samo nekoliko sati pre njega.

Brže je poterao Miga tako da mu je ostatak jutra prošao u jahanju kroz šumom obrasle padine koje su se od vrhova planine pružale paralelno sa rekom. Oko podne je zastao na mestu na kome je primetio još tople ostatke logorske vatre. To je značilo da begunac nije daleko ispred njega i da će ga uskoro stići.

Naravno, ta činjenica značila je da mora biti mnogo oprezniji. Zbog toga je nastavio da jaše mnogo sporije, neprestano osmatrajući teren. Posle otprilike sat vremena stigao je do mesta na kome su se visoke rečne obale spuštale u ravnu, travom obraslu niziju.

Negde napred, baš tamo gde se reka sužavala i tekla mirnijim tokom, Dobi Marlon je prešao na drugu stranu. Dok je bio ubeđen da je njegov zaključak tačan kao što je bio i apsolutno uveren da je sve bliže čoveku koga je gonio. To je shvatio po sve kraćim koracima Marlonovog umornog konja koji su pokazivali da se sve više približava beguncu.

A onda se začuo pucanj.

Za trenutak je zastao, a onda poterao konja u trk ne obazirući se na

dotadašnji umor niti na popednevnu žegu. Pregazio je reku na mirnoj polukružnoj okuci i bez problema stigao na drugu stranu. Tada je primetio da se iza gustog žbunja na nekih pola milje daleko od obale, diže tanak stub dima. Bez reči je kliznuo iz sedla i nastavio pešice držeći konja za uzde i trudeći se da ne napravi nikakav šum.

Kada se ponovo zaustavio kroz gustiš žbunja ugledao je siluetu Dobija Marlona pored vatre; nekoliko metara dalje ležao je konj, prevrnut na bok i sa revolverskom rupom na čelu. Kratko je uzdahnio; to je bilo objašnjenje za pucanj koji je malo pre čuo.

Zgrčenog i od napornog jahanja umornog Dobija Marlona, mogao je sada ustreliti bez ikakvog rizika. Ali, on nije bio čovek koji je bilo kada pribegavao pucanju iz zasede ili pak nepoštenom obračunu.

Zato je posle nekoliko minuta odmora uzeo sa zemlje debeo komad drveta i bacio ga daleko od sebe. Začuvši šum Dobi je poskočio – Jesi li to ti, Li? – pitao je ra revolverom u ruci. – Tome? Stene? Sto mu gromova, ko je to tamo? – upitao je uzmičući od vatre i sve više se približavajući Holideju. Nije ni slutio da opasnost ne vreba sa mesta odakle je čuo lomljenje grančica, već sasvim sa druge – njemu iza leđa.

– Li, ako si to ti, onda ono što sam ti rekao još uvek važi! U međuvre-

menu sam sve isplanirao do detalja – dodao je Marlon glasom u kome se moglo osetiti nestrpljenje. – Znaš, nema ikakvog smisla raditi za druge. Zato treba najlepší komad kolača obezbediti za sebe i....

Govoreći, nastavio je da uzmiče, a onda nagazio na jedan kamen, osvrnuo se i u tom iznenadnom pokretu se i okrenuo.

Holidej je kleknuo iza jednog žbuna i dobacio – Tvoji prijatelji ne žele da imaju nikakve veze sa tobom, Marlone. Čak su se ponudili da mi pomognu i krenu sa mnom u poteru. Na kraju krajeva, oni su svi pošteni ljudi, a ne hulje kao ti.

Marlon još jače stisnu dršku pištolja i progutao vazduh. Bio je izbezumljen što ne može da vidi čoveka koji mu je pretio pa je očajnički počeo da zamahuje koltom nadajući se da će pronaći neki cilj. Pošto nije uspeo ništa da otkrije, počeo je da uzmiče u drugom pravcu, a onda se odjednom okrenuo i nagnao u beg. Bio je to trenutak kada se čuveni nasilnik pokazao u pravom svetlu; bio je ono što je Dok tvrdio na početku; obična kukavica.

Sada je sa dosadom uzdahnio posmatrajući usijanu sunčevu kuglu i snažnog čoveka kako beži. Morao je nešto preduzeti inače će se ova trka po vrelom danu nastaviti do u nedogled.

Zato je digao pištolj, pažljivo nanišanio i opalio. Od udara kuršuma

u štiklu čizme leva Marlonova noga poletela je napred, a on je izgubio ravnotežu i pao. Pre nego što je uspeo da ustane iza njega je odjeknuo rezak, zapovednički glas – Stoj, Marlone! Sledeći put neću gađati u čizmu!

Snagator je s naporom ustao i okrenuo se još uvek držeći revolver u ruci. Unezvereno je gledao oko sebe, još uvek ne shvatajući šta ga je snašlo. Tek tada je Holidej izašao iz zaklona i ugledavši ga, na njegovom licu se ukazao neopisiv strah.

Sekundi su prolazili i strah je polako ustupao mesto srdžbi i želji za osvetom. Naime, za Donija Marlona Dok je bio čovek koji ga je pretukao i izvrgao ruglu, osoba zbog koje ga je rančer otpustio i proterao iz grada i, neko ko je uzročnik svih njegovih nevolja.

Osetio je kako mu je krv jurnula u obraze i koraknuo.

– Proklet da si, Holideje! – vrisnuo je, ogorčen, uvređen i željan osвете. – Neka te vrag nosi u pakao!

Njegov revolver je planuo i odjek pucnja zamro je u vrelini dana. Naravno, na brzinu ispaljen hitac proleteo je daleko od bilo kakvog cilja. Što se Holideja tiče, on se nije ni pomakao instinktivno znajući da neće biti pogođen. Uplašen protivnik nije bio opasan i dostojan i on je mirno stajao, svesno dajući priliku Marlonu da se pribere.

I zaista, posle prve panične reakcije snagator je nanišanio.

Ovoga puta ruka mu nije zadrhtala.

Sada je i Dok morao da reaguje; pred sobom je video Marlona, ali ne kao čoveka već kao zver u ljudskom obliku. Pritisnuo je prekidač dva puta i dva hica su se slila u jedan koji je pogodio snagatora u prsa, lako ga zanevši i kidajući mu delove odeće. Od udara kuršuma Dobi je počeo da se tetura unazad i posle nekoliko s mukom napravljenih koraka zastao je kao ukopan, a onda se poput vreće za spavanje srušio na zemlju.

* * *

– Silovao je devojkę koja je građanka ovoga grada – rekao je Alek Graham stojeći u dvorištu zatvora i pritežući kolan sedla. – Moja dužnost je da krenem sa njim, kako ne razumeš, dušo?

Devojka glasno uzdahnu.

– Ali ti nisi sposoban da jašeš, tata – odvratila je Džoj nervozno. – Doktor je rekao...

On podiže ruku.

– Suviše ljudi mi već dugo vremena govori šta treba, a šta ne treba da radim, draga – dobacio je savršeno ozbiljnim glasom: – To ne mogu više da podmesem. Hoćeš li da me pustiš da sam odlučujem o svojim postupcima?

Džoj ustuknu korak nazad, zaprepašćena oštrinom oćevog glasa. Odmah zatim to zaprepašćenje ustupilo je mesto dubokom poštovanju.

– Onda ću i ja poći sa tobom, tata – dobacila je nežno.

– Svašta, devojko! – odvratio je Alek. – Zar ti ne shvataš da je Marlon ubica i da....

– i da je tebi ipak potrebna pomoć. Rana nije nimalo jednostavna i treba je paziti. Zato...– dovršila je devojka njegovu rećenicu.

Znajući koliko je njegova kći sposobna i spretna, Alek klimnu glavom. U drugim situacijama odbio bi svoju mećimicu pravdajući se pravilima. Ali sada? Bol je bila sćve jaća i on je znao da potera za koju se spremao neće biti ni kratka, a ni jednostavna. – U redu, neka ti bude – složio se najzad. – Samo pazi da mi ne ideš uz nos, Džoj.

Devijćine oći zablistaše, a obrazi se obliše rumenilom.

– Oh, drago mi je, tata. Videćeš, sve će biti dobro.

On se nasmeši,

– Hm...ne bih rekao da ćaš poći samnom samo zbog ovog mog prokletog ramena. Ćini mi se da za to postoji još jedan razlog...

– Oh, tata. A šta bi to moglo biti?

– Dok Holidej.

Nesposobna da kaže bilo šta, Džoj ga zabezeknuto pogleda.

On joj nežno stisnu ruku.

– Zabrinuta si za njega, zar ne?

Devojka potvrdno klimnu glavom. Shvatila je da se ne može nositi sa iskustvom svoga oca i da sve što bi želela da sakrije njemu nije nepoznato.

– Mislio sam da bi on mogao biti razlog, Džoj – nastavio je Alek tiho.

– Prošlu noć si provela sa njim u kući i ja ne znam...

– Tata, kako tako nešto možeš i da pomisliš? – prekinula ga je ljutito.

– Gospodin Holidej je izuzetan džentlmen. Bio je toliko premoren da je zaspao u stolici za ljuljanje i ja... jednostavno nisam htela da ga budim. Moram ti priznati da sam se te noći osećala nekako....sigurnije.

Alek Graham se nasmeši.

– Da, poznata su mi takve stvari kada blizina jedne osobe može da izazove toliko toga.... Prisetim se svoje mladosti i odmah je lakše. Dakle, šta je sa tobom, devojko? Da li si spremna?

Ona se prenć..

– Skoro da jesam. Molim te, daj mi samo petnaest minuta, tata!

I zaista, posle petnaest minuta dva jahaća su u laganom kasu napustila grad. Jahali su ćutke i posle nekih sat vremena približili se ranću Karla Perija. Kada su se našli u blizini ranć kuće ugledali su jednog usamljenog jahaća koji je laganim hodom terao svog ždrepeca prema spavaonici.

Alek Graham je zastao i uzvadio durbin.

– To je Holidej – rekao je najzad.

– Izgleda da iza sebe na sedlu ima neki teret. Nisam baš najbolje....

– To je Dobi Marlon – prekinuo ga je Džoj. – Sigurna sam u to, tata.

Šerif je nešto neodređeno promrmljao i nastavio da jaše. Posle nekih desetak minuta ugledao je nekolicinu Perijevih kauboja koji su izašli iz spavaonice ispred koje se zaustavio usamljeni jahač.

Sada su lepo mogli da vide kako se Dok pozdravlja sa nadzornikom, zbacuje Marlonovo telo na zemlju, a zatim se se vraća nazad, to jest, odlazi putem kojim je i došao.

Videvši to, Džoj bolno kriknu.

– Ali, tata. On odlazi...!

Alek klimnu glavom.

– Da kćeri, on odlazi i otići će.

– Ali, zašto? Tako lepo smo pričali i učinilo mi se da su... da je ovo obostrano.

– Verovatno jeste, ali... ljude kao što je on je teško razumeti, dušo. Oni

se nigde ne zadržavaju, ne drži ih mesto i ne mogu da vode život običnih ljudi.

– Ali, meni je sada tako teško...

– Verujem, no, ne brini. Brzo ćeš ga zaboraviti.

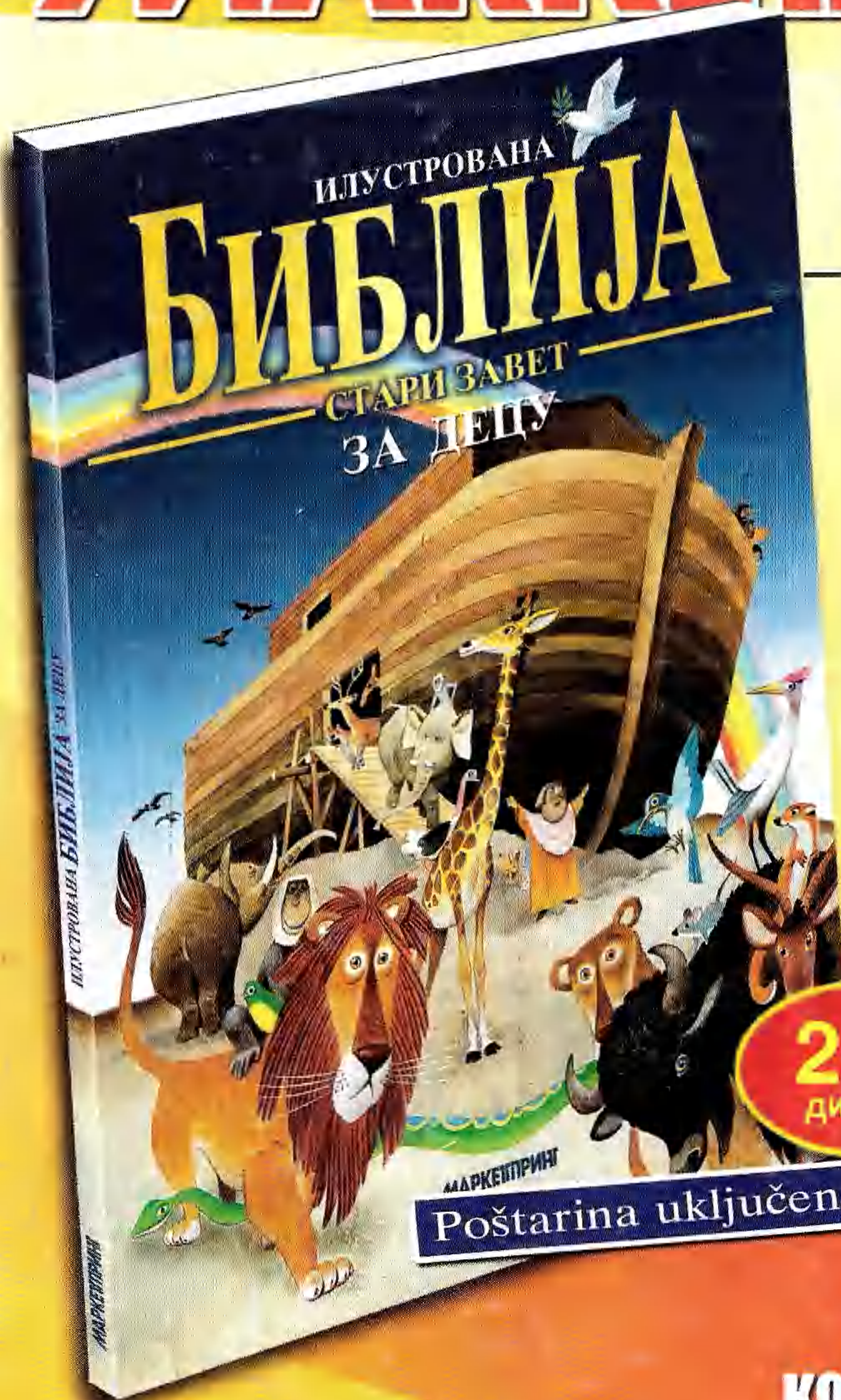
Devojka nije ništa rekla. Samo je obola konja i pojurila prema jahaču čija se silueta gubila u daljini. Kada mu se posle nekog vremena prilično približila, zastala je, umorna i zadihana. Sa suzama u očima gledala je kako se udaljava ponosna prilika čoveka u koga se beznadežno zaljubila.

Onda se, gle kojim čudom, Dok okrenuo i ugledavši je, za tren se zaustavio. Neko vreme nemo su se posmatrali, a onda je Džordžijanac primeo ruku obodu šešira, osmehnuo se ili joj se samo učinilo, i.... nastavio dalje.

Do drugog grada, druge avanture i neke sledeće lepotice.

KRAJ

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

MARKETPRINT
Poštarina uključena u cenu!

80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

